

Monique bedankt voor jouw ondersteuning bij de verwerking van de tekst van dit boek.

Verborgen Gaven

Dawn Avalon

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.
© 2013 door Dawn Avalon
Herdruk 2017

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Proloog

De warmte van het na smeulende smidsvuur, alsmede de ongekend zinderende zomeravond deed kleine straatjes zweet langs zijn rug omlaag glijden. Naast de steenkool die zijn luchtwegen prikkelde, drong een zoetige, haast bedwelmende bloemengeur zijn neus binnen. Onbeweeglijk zoals hij daar stond, bonkte zijn hart ondertussen als een waanzinnige tegen zijn ribben, het bloed door zijn aderen jagende, de adrenaline in elke vezel van zijn lijf. Hij had zich nog nooit zo levend gevoeld en toch...

"Ik kan het niet," fluisterde Yoachim tot zijn eigen en Haar verbazing. De man, blond en uitermate aantrekkelijk, sloot zijn ogen en schudde het hoofd, waarbij zijn schouderlange haren zachtjes dansten. Vergeef het me, dacht hij. Hoe kan ik Haar weigeren? Waar haal ik deze moed of waanzin vandaan? Bij de Goden! Hij was gedoemd, verdoemd, verloren... Hoe kon hij Haar weigeren. Vooral nu Zij in Haar mooiste vorm tot hem kwam om hém, een arme smid, te verleiden. Hier in zijn armzalige smederij, een vierkante ruimte van opeengestapelde boomstammen en leem met in het midden een aambeeld en werkplaat om het verhitte ijzer te modelleren. Zoals Zij nu tot hem was gekomen mocht hij Haar Venus noemen; godin van de liefde en schoonheid. En bij de Almachtigen, wat was ze schoon. Nog niet van plan hem zo makkelijk op te geven, legde Venus haar fijne hand op zijn verhitte wang en glimlachte met gesloten mond. *"Je trouw siert je, Yoachim... Maar toch zullen wij de liefde bedrijven en daaruit voort zal een dochter komen. Een meisje dat jij de naam Elisa zult geven."*

De man, slechts een sterveling keek de prachtige godin met een zekere angst in zijn ogen aan. Had hij dan helemaal geen keuze meer? Vóór hij kon spreken zei Ze: *"In dezelfde nacht zal jouw vrouw ook een dochter baren, echter het kind zal slechts enkele*

minuten leven. Als troost voor jouw vrouw zul je haar onze dochter geven en haar dode baby aan Mij geven. Ikzelf zal het een veilige rustplaats geven... Je vrouw zal geloven dat haar kind nog leeft en geen verdriet hebben. Kom, Yoachim... en vrij met Mij."

Het kleine blonde meisje sloot enkele seconden haar ogen en concentreerde zich op de warmte van de zon op haar wangen. Als ze lang genoeg in de zon lag, wist ze, kreeg ze sproetjes. Haar vader noemde ze kusjes van Venus. Dwars door het dunne hemdje dat ze droeg, voelde ze het gras tegen haar rug kriebelen. En nog meer langs haar blote beentjes en voetjes. Ze snoof een paar keer en kon zelfs de boterbloemen van de grasgeur onderscheiden. Als ze straks haar ogen opende, zag ze gele en paarse bloemen om zich heen, maar dan vanaf de onderkant. Zo in het hoge gras verborgen kon niemand haar zien. Ze giechelde even. Haar moeder had haar vaak genoeg verboden om er alleen op uit te trekken. Echter de verleiding was voor het kind te groot. Wie wilde nu de hele dag binnen zitten en kijken naar wat haar moeder en de andere vrouwen deden. Uiteraard hielp ze, jong als ze was, al flink mee met het huishouden. Languit op haar rug in het veld liggen, was uiteraard veel leuker. Stiekem gluurde ze door het kiertje van één oog. Op de stengel van één van de gele bloemen kroop net een lieveheersbeestje. Gefascineerd volgde ze het beestje tot deze tussen de tere blaadjes door kroop en ze hem niet meer kon zien. Ze sloot haar beide ogen weer. *Wat als ik zo klein was als dat lieveheersbeestje. Zou ik dan ook over de bloemblaadjes kunnen lopen?* mijmerde ze. Tot ineens een stem in de verte de serene stilte verbrak. "Elisa?" klonk het een tweede keer, dichterbij nu. *Nee... Het is toch nog geen etenstijd? Ik wil hier nog blijven.* Een derde keer klonk haar naam. *Dat is niet papa's of mama's stem,* dacht ze verbaasd. Nu te nieuwsgierig om te blijven liggen, stond het vier jaar oude kindje op en keek om zich heen. Heuvelige graslanden bedekt met gele en paarse bloemen, zover het oog reikte. En boven haar hoofd een

stralend blauwe hemel met hier en daar een verdwaald wolkje. Meer was er niet te zien. Vreemd. Of was er toch iets te zien? *Zijn er nu meer bloemen dan net? En is het nog warmer geworden?* Het meisje draaide zich in het rond; tot ineens de grond onder haar voeten trilde! Wat was dat? Niet begrijpend wat er onder haar gebeurde, keek ze naar het beven van haar eigen kleine voetjes in het hoge gras. Ze was oud genoeg om in te kunnen schatten dat dit geen aardbeving was. Maar wat de grond dán zo deed bewegen? Haar curiositeit veranderde echter langzamerhand in een verlamme angst. Daar! Een kudde paarden. Nog even en ze werd vertrappeld! Nee wacht; er zaten ruiters op de paarden. Soldaten! besefte ze eensklaps. Het meisje verscherpte haar blik tot het rood van hun mantels en helmen zichtbaar werd. Haar hartje verkrampde. Romeinen! "Oh nee," fluisterde ze. *Ze komen ons dorp overvallen!* wist het kind uit de vele verhalen en waarschuwingen van haar ouders en de dorpsoudsten. Dit was nog vele malen erger dan een kudde wilde paarden. Bij de godin; ze moest haar ouders waarschuwen! Zo snel als haar kleine beentjes haar wilden dragen, snelde ze terug naar het dorp. Wanneer opeens de Romeinse soldaten het meisje zonder meer passeerden en haar ijskoud ongemoeid lieten! Verbijsterd dat de mannen haar niet eens leken te zien, staarde ze hen na. *Hoe kan dat nou?* Over haar eerste verbazing heen holde ze verder door het hoge gras. Langs alle kanten stormden de honderden zwaar bewapende mannen te paard op het idyllische dorpje af. De inwoners waren machteloos, besefte ze met haar jonge jaren. Daar klonk plotseling het eerste, zo gevreesde gegil van haar dorpsgenoten. Een geluid dat haar door merg en been leek te snijden. Kippenvel spreidde zich over haar lichaampje uit ondanks dat ze bijna oververhit raakte door zo hard in de gloeiende zon te rennen. "Mama!" gilte ze en barstte in tranen uit. Ze rende verder, achter de laatste soldaten aan. Haar hartje bonkte zo snel in

haar keel dat ze er misselijk van werd. Echter bovenaan de rand van de laatste heuvel bleef het kleine meisje als bevroren staan. Het zo geliefde dorp stond al in lichterlaaie! Enorme vlammen sloegen uit de ronde rieten woningen, wagens en karren. Mensen en dieren vluchtten richtingloos heen en weer. Een enkeling probeerde wanhopig om met scheppen losse grond de vlammen te doven. Plotseling kwam een soldaat, zijn zwaard in de lucht geheven op hem af gereden! Het kleine meisje wendde haar gezichtje af, net voordat de cavalerist toesloeg. Op meerdere plekken in het dorp maaiden de moordlustige soldaten genadeloos om zich heen. Steeds meer donkere, stinkende wolken dreven met de wind mee haar kant uit. Ze kuchte; de rook brandde in haar ogen. Ze holde verder naar beneden, huiverde, snikte. "Mama! Mama!" Nauwelijks herkenbaar lagen haar dorpsgenoten her en der door het dorp verspreid, ouderen, mannen, vrouwen, kinderen. Schreiend liep Elisa tussen hun levenloze lichamen door. Het leek of ze even een poging hadden gewaagd zich te beschermen, maar ze waren kansloos tegen de geoliede oorlogsmachine uit Rome. Haar kleine voetjes brandden zich aan het as en andere nog na smeulende restanten. Rechts en links van haar stortten de brandende lemen huisjes luid krakend in elkaar. Net op tijd sprong ze opzij, de vlamme balk viel denderend tegen de grond. "Papa!" brulde ze uit alle macht waarbij haar wangetjes knalrood kleurden. "Waar ben je toch?" Wanhopig van angst en verdriet zocht ze verder om zich heen. Er was geen levende ziel meer in het dorp; de soldaten zelf waren na hun slachting doorgereden. Voor hen viel er in dit dorp niets te halen. "Mama?" Een gesmoorde snik ontsnapte haar lippen; toen ze opeens wakker schrok! Snakkend naar adem keek het kleine meisje om zich heen. Hoge gras en enkele bloemen; ze lag nog in het veld. Haar hart bonkte nog altijd zwaar merkte ze en haar wangen waren nat van de tranen. Lange tijd zat het kindje als

bevroren, wezenloos voor zich uit te staren. Hoe jong als ze was, probeerde ze haar gedachten en de beelden die ze had gezien te ordenen. Dit was niet de eerste keer dat ze een ervaring als deze had gekregen. Sinds een jaar ongeveer kreeg ze beelden te zien van dingen die stonden te gebeuren. "Maar het is nog niet gebeurd," fluisterde ze. Abrupt alsof ze door iets werd opgejaagd, vloog ze overeind en ijlde de heuvel af regelrecht naar de werkplaats van haar vader. *Ik kan iedereen nog waarschuwen! Het is nog niet te laat!* "Vader, vader!" gilte ze de hele weg door en rende even later de smederij binnen. "Ho!" sprak de lange slanke man haar ferm toe. "Hoe vaak heb ik je ervoor gewaarschuwd hier binnen niet te rennen!" De armoedig geklede, maar goed uitzierende man hield haar bij haar bovenarmen vast en schudde haar lichtjes heen en weer. "Het is hier te gevaarlijk," vervolgde hij streng. De man was meer bezorgd dan boos wist ze. "Het spijt me, vader," sprak ze timide waarbij haar lipjes steeds meer trilden en haar blauwe ogen zich met tranen vulden. Hierdoor onmiddellijk spijt van zijn eigen boze reactie, zuchtte de man even en knielde voor zijn dochtertje neer. "Rustig nou maar en vertel me wat er is gebeurd," sprak hij verder berustend tot haar. Diep en beverig haalde het meisje adem. Ze wilde niet huilen anders kon ze niet meer vertellen wat ze had gezien. Het fijne gezichtje dat naar hem op keek, had zo'n bedroefde uitdrukking dat zijn hart samenknep. Lieve Godin, dacht hij. Wat heeft U haar deze keer laten zien?

"Elisa?"

"Ik wilde dat de Godin mij niet meer zulke dromen gaf," zei ze zacht. Haar vader zei niets en wachtte tot ze verder vertelde. *Ik moet het in één keer vertellen, anders lukt het me helemaal niet... Oh, ik wilde dat het niet waar was maar...* "Als de velden vol met bloemen staan, dan komen de Romeinen... Het dorp brandt en iedereen is dood." Haar blik was nu vol afschuw, alsof

ze het allemaal weer voor zich zag. Zelf net zo aangedaan door wat ze vertelde, keek de blonde man haar een ogenblik ontsteld aan. "Dit is de eerste keer dat de godin je zoiets vreselijks heeft laten zien..." Hij wilde iets anders zeggen waarmee hij zijn kind kon geruststellen, maar voelde zelf te veel woede richting Venus. Hoe kwam Ze erbij om een kind, hún kind nota bene zoiets afschuwelijks te laten zien? Elisa was net vier jaar oud! Hijzelf als volwassene had al moeite om dit te verwerken, hoe moest een kind de afgrijpselijke beelden in haar hoofd een plek geven? Hoeveel nachten vol met nachtmerries zouden het kleine meisje plagen? "Je weet dat het geen werkelijkheid hoeft te worden, als we een manier vinden het te voorkomen," wist hij te fluisteren nadat hij zichzelf enigszins had hersteld. Het meisje knikte. Al sinds haar derde deed het meisje uitspraken die binnen enkele dagen of weken uitkwamen. Een enkele keer wisten ze het lot echter een andere richting uit te duwen. Die wetenschap bood Yoachim hoop voor de toekomst. Hij wist dat de meeste dorpelingen zijn Elisa aanvaardden als het jongste Orakel van de godin. Al geloofde een enkeling dat ze, nu haar schoonheid zich steeds meer manifesteerde, een kind van de godin zelf was. Niemand wist dat ze daadwerkelijk de dochter van Venus was, en wat hem betrof bleef dat ook zo. De jonge smid had tot dusver niemand hierover in vertrouwen durven te nemen. Deels uit schaamte omdat hij toch ontrouw aan zijn echtgenote was geweest. Anderzijds uit zorg over wat er dan met zijn kind gebeurde. Toch was nog niet eerder een waarschuwing van het meisje zo beangstigend geweest. Wat voor verschrikkelijks had ze moeten aanschouwen? De vader sloeg even zijn armen om haar tener lijfje. "Gaat het weer wat beter met je?" klonk zijn stem bezorgd en hij liet zijn blik over de vochtige ogen en de trillende lipjes glijden. "Jawel... Het leek allemaal heel echt... Ik riep je... Maar je kwam niet." Daar kwamen de tranen al. Sussends nam Yoachim zijn dochttertje weer in zijn armen.

“Rustig maar. Pappa is hier bij jou. De godin heeft ons nu gewaarschuwd voor het komende gevaar.” Moet ik dan toch dankbaar zijn? ging het even door hem heen. Hij zette Elisa weer voor zich neer en veegde met zijn grote hand haar wangen droog. “We moeten jouw visioen met onze dorpsoudsten delen... Je bent toch niet bang voor Darwen?” noemde hij één van de oudsten. Ze schudde haar hoofd. De oudste man van het dorp had ze al wel een keer gesproken.

“Goed zo... Kom maar.” Hij nam het meisje bij de hand en liep met haar naar het midden van het dorp. Zijn eigen smederij en woning stonden een kleine vijftig meter buiten het dorp. Op deze wijze kon hij 's avonds als hij dit verkoos langer doorwerken. Bovendien was er in een smederij altijd kans op brand, waardoor een afgezonderde werkplek wel zo verstandig was. Enkele dorpsgenoten keken nieuwsgierig op zag Elisa terwijl ze langs liepen. Het was al weer enige tijd geleden sinds haar laatste visioen. Evenwel, als ze samen met haar vader naar de vijf oudsten gingen, wist iedereen hoe laat het was.

“Wat heb je gezien, Elisa,” wilde één van de vrouwen weten. Net als de meeste vrouwen in het dorp droeg ze een eenvoudige katoenen hemd met lange mouwen. Een breed schort hield de rok netjes als ze aan het werk waren. Het meisje keek even op naar haar vader, maar die schudde van nee. Er was geen tijd om de mensen afzonderlijk van elkaar te vertellen wat ze gezien had. Enigszins beledigd keek de vrouw hen na en mompelde iets tegen een vriendin. Zonder te wachten, wat gewoonlijk wel gebruikelijk was, trok haar vader haar mee de ronde woning in. Hoewel het niet de eerste keer was dat ze hier binnen was, keek het kleine meisje nieuwsgierig om zich heen. Op de wanden gemaakt van gevlochten tenen en leem, rustte het rieten dak dat zelf een houten frame had. De woning was ruimer dan gebruikelijk met een doorsnede van twintig meter. Langs de wanden waren afscheidingen gemaakt met aparte slaapplekken,

zag ze. Achterin lag een stapel hooi en blokken hout voor het vuur. Iets van het midden af hing een grote kookpot boven de knisperende vlammen. Ze rook de soep die er in gekookt werd en haar maagje knorde spontaan. Om een soort lage tafel, dat meer op een houten verhoging leek, zat een vijftal oudere mannen met gebogen lichamen en lange witte haren. Zodra ze hun onaangekondigde gasten opmerkten, keken ze nieuwsgierig naar de smid en zijn beeldschone dochtertje op. De oudste onder hen stond langzaam, zijn lichaam was stijf van het gebogen zitten, op. "Welkom, Yoachim en ook jij, Elisa," sprak hij vriendelijk en maakte een verwelkomende gebaar met zijn arm. "Wat brengt jullie bij ons?" Het was meer een beleefdheidsvraag. Elk van de aanwezigen wist dat Yoachim niet midden op de dag zijn smederij verliet voor een sociaal praatje. De vader keek even van zijn kind naar de oude man, waarbij hij zijn lippen op elkaar perste. "Mijn dochter heeft een alarmerende visioen gekregen, Darwen," klonk zijn stem gesmoord. Gealarmeerd door de onderdrukte emotie in de jongeman zijn stem, keek de oude man van de vader naar het kind. Waarop hij voor haar neer knielde. "Wat heeft de godin je laten zien, kind?" sprak hij toch vriendelijk tegen haar. In geen geval wilde hij het kind beangstigen door te abrupt zijn vragen te stellen. "De Romeinen, heer," antwoordde ze met een klein stemmetje. "Ze zullen binnen enkele weken ons dorp overvallen en..." In haar hoofd zag ze de verminkte lichamen weer voor zich en een spontane huivering trok door haar kleine lichaam. Darwen stond op - Elisa ondersteunde vlug zijn arm - en knikte veelzeggend naar Yoachim. "Dank je, Elisa," bedankte hij haar voor haar steun. "We zullen ons moeten voorbereiden," richtte hij zich verder op Yoachim. "Waarschuw de mannen van dit dorp." Echter voordat haar vader bij haar weg kon lopen, hield Elisa hem bij zijn arm tegen. "Het waren honderden ruiters," gaf ze blijk van haar kennis van aantallen en keek ook even naar de dorpsoudste. Dat ze

reeds kon tellen met haar vier jaren, zou hem moeten verbazen, maar dat deed het niet. De overige vier waren inmiddels ook genaderd en hoorden het meisje over de komende dreiging vertellen. Zo'n groot aantal betekende dat ze kansloos waren. De oude mannen wisselden even een onderlinge blik met elkaar. Het dorp beschikte slechts over dertig volwassen mannen en een handvol jongens die misschien oud genoeg waren om te vechten, maar absoluut geen ervaring hadden. Het kon toch niet zo zijn dat ze zevenenveertig jaar geleden het geweld voor niets waren ontvlucht? Hun oude leven in het hoge noorden bestond vooral uit strijd en gevechten. Enkel in oorlog, moord en doodslag was eer te behalen volgens hun voormalige stamleider. Dit was niet hun visie geweest. Over grote wateren en bergen waren ze getrokken, waarbij ze door strijd en ziekte de helft van de mensen waren verloren. Uiteindelijk waren ze hier in deze warmere streek een nieuw bestaan begonnen. De afgelopen veertig jaar hadden ze zelfs vruchtbare betrekkingen opgebouwd met de nabij gelegen dorpen. "We zullen opnieuw moeten vluchten," stelde één van hen, zijn naam was Ardan voor. "En dan," kwam een ander, Callum tegen hem in. "De Romeinen zijn overal... Ze zullen ons vinden waar we ook heen vluchten," legde hij zijn bezwaar uit.

"Misschien moeten we een afgevaardigde vooruit sturen om te onderhandelen. We kunnen een propositie doen. Bijvoorbeeld dat we een deel van onze oogst afstaan. Zij moeten toch ook eten?" opperde Ardan als tweede mogelijkheid.

"En dan... Weet je wel hoe groot het deel is dat de Romeinen van de andere dorpen op eisen?" sloeg de derde oude man, Fergal, zijn suggestie af. "Misschien is het dit keer niet aan ons om hierover te beslissen," mengde de laatste, Nolan zich in de discussie. Alle vier keken ze nu naar Darwin. Hij was de oudste en had het laatste woord. Alle genoemde mogelijkheden in zijn gedachten overpeinzend, staarde de gerimpelde man naar het pure gezichtje van het kleine meisje. Haar diepblauwe ogen

keken hem met dezelfde ernst aan. Voor hem was dit kind het meest kostbare van het dorp. Het is jou die we tegen de Romeinen moeten beschermen, dacht hij. Hoewel Yoachim hem nooit in vertrouwen had genomen, had Darwen het evenwel met eigen ogen gezien. Die maanloze nacht vier jaar geleden was de godin buiten de kleine woning van het jonge stel verschenen met een baby in haar armen. Ze had gewacht tot de jonge moeder, Elana haar kind ter wereld bracht. Slechts weinige minuten na de bevalling was de blonde man ineens bij het raam verschenen. In eerste instantie had Darwen niet begrepen waarom Zij en Yoachim van kind ruilden, tot hij beseftte dat Elana's baby niet huilde. Even kneep zijn hart samen voor de smart die de jonge moeder moest voelen. Tot hij zich realiseerde dat de godin wilde dat Elana dacht dat ze haar eigen kind opvoedde. Het was een geheim dat enkel Yoachim en de godin zelf mochten kennen. De schoonheid van het kind overtrof echter nu al de knapheid van de ouders. Vooral deze laatste maanden was het hem steeds meer opgevallen dat de dorpelingen haar langer nastaarden als ze voorbij liep. Hoe zouden de Romeinen op een feeënkind als zij reageren? Een trofee? Of een mascotte? De oude man voelde zich misselijk worden bij de gedachte wat ze het kleine meisje aan konden doen. Er zat niet anders op; Elisa moest hun dorp verlaten. "Roep je vrouw, Yoachim," zei hij opeens. "Heer?" Wat aarzelend keek de vader de oude man aan. "Wat ik je nu ga vragen zal niet makkelijk zijn... Voor ons allemaal niet... Maar op het moment dat de Romeinen ons dorp betreden, mag zij hier niet meer zijn," sprak hij met een bittere ernst en keek de jonge vader strak aan. Hij vermeed het om zijn blik te laten zakken naar Elisa die nu naar hem op keek. "Wat?" Verbouwereerd keek de jonge man van Darwen naar zijn kleine meid. "Elisa moet weg? Maar waarom?" sprak hij onbegrijpend uit. Haar hartje sprong geschrokken op naar haar keel en bleef daar verder kloppen. Met zijn gelaat grauw van

woede keek Darwen de vader aan. "Moet je dat nog vragen! Wat voor een toekomst wens je voor je dochter? Eén in slavernij of als een vrij mens?"

Wat bedoelt Darwen? Het meisje trok aan haar vaders mouw, hij negeerde haar. "Natuurlijk wens ik een vrij leven voor mijn dochter... Maar kan ze dat dan niet bij ons hebben? Wie weet kunnen we de Romeinen inderdaad overhalen om ons allen te laten leven... Ik heb een smederij... Ik kan wapens voor ze maken, als ze willen," verzong hij terplekke.

"Als ze al op ons voorstel ingaan... Onze vrijheid zijn we kwijt... En daarmee ook de keuze hen iets te weigeren... Geloof jij dat de Romeinen niet gefascineerd zullen zijn van ons gouden kind?" De slanke man sloot zijn ogen. Toen hij ze opende keek hij Darwen met zoveel woede en wanhoop aan, dat de oudere man heel even dacht dat de jonge smid in die verbolgenheid zou uitbarsten. "De wereld is van Rome," fluisterde Darwen. "We hebben geen keuze." De woede in Yoachims blik verzachtte iets om in zijn geheel plaats te maken voor verslagenheid. Toen, zonder iemand aan te kijken, draaide hij zich om. "Wacht hier, Elisa," gebod hij zijn kind en verliet zelf de hut om zijn knappe echtgenote te halen. Het kleine meisje kon hem slechts vertwijfeld nakijken. Even keek ze naar de oude Darwen op, maar het was alsof hij haar ineens niet meer aan durfde te kijken. Een steeds groter groeiende brok in Yoachims keel deed hem hard op zijn kiezen bijten. De moed zank hem nu al in de schoenen als hij aan zijn vrouw 's reactie dacht. Was nu dan de dag gekomen? Vier jaar na het overlijden van haar eigen baby moest ze alsnog het kind verliezen dat hij in haar armen had gedrukt? "Venus, kom en bescherm Je Eigen vlees en bloed. Waarom zond Je ons kind een visioen dat haar van me neemt? Waarom kom Je haar dan zelf niet halen?" fluisterde hij. Hoe leg ik dit aan Elana uit? dacht hij gekweld.

De knappe vrouw stond zojuist achter de smidse de schone was op te hangen, zag hij. De man wachtte even, zuchtte. Het spijt

me, dacht hij. Zodra Elana haar echtgenoot via de andere kant van het huis zag naderen glimlachte ze wat verward naar hem. "Was je niet in de smederij?" vroeg ze en kuste zijn uitnodigende lippen. "Nee... Tenminste nu even niet... Er is iets gebeurd... Darwen heeft me gevraagd je te halen." De vrouw hoorde de aarzeling in zijn stem. "Waarom?" wilde ze weten, haar onrust groeide met de seconden. "Is er iets met Elisa gebeurd?" riep ze opeens verstikt uit en keek hem met grote ogen van angst aan. "Nee... Dat niet. Kom je?"

Zenuwachtig omdat haar man zo nerveus deed, volgde ze hem naar het midden van hun dorp. Verscheidene jaren geleden hadden alle dorpelingen te samen precies in het centrum een plek gecreëerd waar vergaderd en zelfs gefeest kon worden. Bovenal vonden de oudsten van het dorp er een vast onderkomen. Bijna dagelijks werd hun wijze raad gevraagd en werden ze hiervoor betaald met vers voedsel of andere materialen die ze nodig hadden. De laatste jaren had ze gemerkt, begon ze steeds vaker hun wijsheid op te zoeken wat betreft haar eigen kind. De gedachte dat haar kind visioenen kreeg, beangstigde haar. Ineens voelde de vrouw zich weer wat gerustgesteld. Dat was het natuurlijk. Elisa had een visioen gekregen. Zoals ze nu dan ook verwachtte, stond het meisje inderdaad bij de vijf oudsten van het dorp.

"Elisa?" riep ze haar kind bij zich. De moeder aanschouwde gelaten de ernstige uitdrukking op de rimpelige gezichten waarop ze toch haar armen beschermend om het meisje heen sloeg. "Mijn echtgenoot vertelde me dat u iets tegen me wilde zeggen?" Ze probeerde dapper te klinken, echter er klonk een zekere vrees in haar stem door. Wat niet verwonderlijk was gezien de snelheid waarmee haar hart ineens achter haar ribben bonkte. Het kleine meisje voelde de onrust van haar moeder en legde haar handje boven op die van de vrouw. Een onderlinge blik volgde waarop zij zachtjes over Elisa's blonde hoofd streelde.

“Elisa heeft weer een visioen gekregen,” begon Darwen voorzichtig. Ook zijn eigen hart brak bij de gedachte dat hij de moeder haar kind moest ontnemen. Al was het dan niet werkelijk haar eigen; van dit feit waren enkel hij en de vader zich bewust. Echter hij moest handelen in het belang van het meisje en niet van Elana.

“Ik denk dat we allen voor een hele moeilijke keuze komen te staan... De Romeinen zullen ons dorp bereiken.” Schrik op haar gezicht, zag hij en voelde met haar mee.

“Is dat wat Elisa heeft gezien?” wist ze nauwelijks uit te brengen terwijl ze van haar kind naar de oudste man van het dorp keek.

“Ze heeft ons einde aanschouwd.” Het was Yoachim die zijn echtgenote beantwoordde. De vrouw rilde een ogenblik en probeerde zich daarop onmiddellijk te kalmeren. Haar kind hoefde niet te weten hoe bang ze was, besefte ze zich. *Heb ik dat werkelijk gezien?* dacht het meisje ondertussen. *Ja... Iedereen werd gedood... Ons dorp verwoest... Waarom toch?*

“Het is niet ongebruikelijk dat ze kinderen en volwassenen uit de dorpen halen om in slavernij verder te leven,” vertelde Darwen verder. “Ik ben heel erg bang dat ondanks haar vier jaren onze Elisa voor de Romeinen onweerstaanbaar zal zijn.” Ook Elana had de afgrijpselijke verhalen gehoord waarin vrouwen en zelfs meisjes onder de acht jaar oud aangerand werden door de Romeinse soldaten. De jonge vrouw voelde zichzelf akelig worden bij de gedachte dat zoiets haar eigen kind kon overkomen. “Kunnen we haar niet verstoppen?” fluisterde ze. Echter de oude man schudde het hoofd. “Ze zal vroeg of laat toch gezien worden... Ik denk dat er niets anders op zit dan haar naar de Priesteressen van de Moeder te brengen. Ik denk gezien haar gave dat dit toch al voor haar voorbestemd was.” Elisa probeerde te volgen wat er allemaal gezegd werd, maar begreep de volwassenen totaal niet. Waarom zou juist zij zo onweerstaanbaar voor de Romeinen zijn. En wat bedoelde Darwen met voorbestemd?

De vrouw knikte, al had ze zelf verwacht dat ze het meisje pas op haar twaalfde naar hen toe zou sturen.

“Wanneer?” wist ze met moeite door haar samengeknepen keel te krijgen. Nu kwam het onverbiddelijke antwoord, besepte de oude man maar al te goed. Hij mocht niet talmen. “Ik en haar vader zullen haar vanmiddag nog wegbrengen.” Hij wachtte op de emotionele reactie en wist dat hij genadeloos moest zijn. Hij moest het kind beschermen. Vanmiddag! schoot het vlijmscherp door de moeder heen, en haar adem stakte in haar keel. Ze moest nu al afscheid van haar kind nemen? Hoe koud ineens het bloed door haar aderen stroomde. Vertwijfeld schudde de vrouw het hoofd. “Ik kan niet,” stamelde ze. Haar ogen waren groot en glanzend als die van een gestrikt dier.

“Wil je soms dat ze verkocht wordt!” sprak Darwen haar nu zonder enig medeleven toe. “Je kind is te mooi, Elana! Jij mag haar dan in deze wereld hebben geholpen... Maar we weten allemaal dat de godin zelf haar heeft gezegend!” Bijna had hij zich versproken. Bijna had hij geroepen: dit is het kind van de godin zelf! Ze heeft het aan je gegeven! Hij haalde even adem. “Het spijt me, Elana, maar je moet nu afscheid van haar nemen,” vervolgde hij wat vriendelijker. Haar helder blauwe ogen vulden zich met tranen. “Ik kan niet,” kreeg ze met moeite over haar lippen. Ze voelde de kracht uit haar benen verdwijnen en knielde voor haar kleine dochter neer. Smekend keek ze naar de oude man op, echter hij schudde, zijn trillende lippen opeen geperst, het hoofd.

“Hoe kun je zo wreed zijn,” fluisterde ze. De jonge vrouw haatte hem. Haatte haar echtgenoot. Waarom zei hij niets! Echter zijn uitdrukking was net zo bedroefd, zag ze.

“Ik ben niet degene die wreed is, Elana,” sprak de oude man met pijn in zijn hart. “De wereld dwingt ons echter om deze keuze te maken. Wees sterk. Sterk voor je kind.”

De vrouw streelde enkele losse haren uit Elisa's gezichtje en drukte een teder kusje op haar lippen. “Mijn meisje... Mijn lief

klein meisje... Je moet nu dapper zijn, Elisa," sprak ze gesmoord. Opeens voelde ze de hand van Yoachim op haar schouder; bijna barstte ze in tranen uit. Nee, niet huilen, schreeuwde ze in gedachten en keek even vertwijfeld naar haar echtgenoot op. Hij gaf een stevig genoeg kneepje dat ze er kracht uit kon putten en ze herademde. Teder liet ze haar ogen over haar dochtertjes delicate gelaat glijden. Ik herken mijzelf niet in jou, dacht ze. Maar toch ben je de mijne. Ik heb je innig lief, mijn Elisa. "Heb ik iets verkeerd gedaan?" fluisterde het kleine meisje onzeker door het zichtbare verdriet op haar moeders gezicht. "Nee lieverd... Maar we willen niet dat jou iets overkomt... Je weet dat de boze Romeinen zullen komen?" Elisa knikte. "Ze mogen jou echter niet vinden... Daarom zullen je vader en Darwen jou naar de Priesteressen van de Moeder brengen." "Waar wonen die dan? Hier vlakbij?" De vrouw schudde het hoofd. "Nee liefje... Minstens enkele dagen te paard van hier... Je zult veilig bij hen zijn." "Gaat moeder ook mee?" "Nee, dat kan niet... En ik wil je niet ongerust maken... Maar het zal heel lang duren voordat jij en ik elkaar weer zullen zien." "Dan wil ik niet gaan," jammerde het kleine meisje opeens en barstte in tranen uit. Net zo huilend, sloeg de moeder haar armen om haar kind en voelde hoe deze zich aan haar vastklampte. "Vergeet niet dat ik van je houd. Je bent het meest kostbare dat ik in mijn leven heb gekregen." "Ik heb u ook lief, moeder. Alsjeblieft, laat me bij u blijven," snikte het kind. "Alsjeblieft, ik wil niet weg gaan." "Het spijt me... Ik wil ook niet dat je gaat... Maar het kan niet anders... Jij moet veilig zijn, dat alleen is belangrijk voor mij."

Het kleine meisje had niet meer bewogen sinds haar moeder had verteld dat ze haar moest verlaten. En slechts enkele ogenblikken later waren de draagzakken gepakt en de paarden gezadeld. Tot ineens de twee sterke handen van haar vader haar op de kleine witte pony tilden. Ze voelde zelf dat haar gezichtje nog smoezelig was van het huilen. Toch veegde ze haar tranen niet weg, want nog altijd schokten haar schoudertjes van het snikken. Ze gluurde omlaag naar de lange witte manen. Daar omheen zag ze wat benen en voeten staan. *Ik kijk niet op. Iedereen komt kijken... Waar is?* Opeens wreef haar moeder met een natte doek over haar gezicht. "Mamma!" mopperde het meisje net wanneer een droge doek volgde. "Je moet je gezicht goed schoon houden," zei de vrouw. Nu pas keek Elisa op. "Ik kan mijn gezicht zelf wel wassen," klonk haar stemmetje wat schor van het vele huilen.

"Ik weet dat je dat kunt... Beloof je me goed naar je vader te luisteren?... En straks de priesteressen in alles te gehoorzamen? Ze zullen goed voor je zijn."

Een diepe zucht. "Ja moeder... Ik beloof dat ik lief zal zijn... Mag ik dan weer terugkomen?" Geschrokken dat het meisje dit zei en zelfs maar dacht, keek Elana haar dochtertje aan. "Liefje... Je bent al het liefste meisje dat ik ken... Dat is niet de reden waarom je vader en Darwen jou naar de Tempel brengen."

"Ik moet weg omdat de Romeinen komen," herhaalde ze slechts wat ze de volwassenen had horen zeggen.

"Ja... De Romeinen mogen jou niet vinden."

Ondertussen draaide Darwen zich naar zijn leeftijdgenoten om. "Nadat we Elisa weg hebben gebracht, gaan we de Romeinen zoeken en hen voorstellen hun troepen te bevoorraden in ruil voor het behoud van ons dorp."

“Moge de godin met jullie zijn,” sprak één van hen.

Nog een laatste kus van haar moeder, waarna haar vader de pony bij de teugels nam en haar achter zich aan trok.

Na een twintig meter draaide het meisje zich naar haar moeder om. “Vergeet me niet, moeder!”

“Nooit!” riep de huilende vrouw terug. “Nooit!”

Urenlang bleef het kleine meisje in zichzelf gekeerd op de rug van haar pony zitten. Wel keek ze af en toe achterom zodat ze de weg terug kon herkennen. Het heuvellandschap vloeide geleidelijk over in een bosrijker gebied. Vandaag zouden ze niet al te lang kunnen doorrijden omdat ze pas laat waren vertrokken. *Als papa en Darwen slapen dan loop ik terug naar mama... Ja... Ik weet wel hoe ik terug moet lopen.* Had ze maar nooit over het visioen verteld. *Nee, dat mag ik niet denken. Ik moest papa toch waarschuwen voor de Romeinen... Ik wil niet dat iedereen vermoord wordt. Maar waarom moet ik nu weg? Ik begrijp het niet? Waarom willen ze niet dat de Romeinen mij vinden? Wat is er zo bijzonder aan mij? Of heb ik toch iets verkeerd gedaan? Vader en Darwen kijken nog altijd zo bezorgd,* zag ze toen ze stiekem naar hun gezichten gluurde.

“We zullen hier halt houden,” stelde de oude man ineens voor.

“Het wordt bijna donker... Elisa, kun jij wat hout verzamelen voor een vuur?” vroeg hij vriendelijk. Het meisje knikte en steeg zelf van de kleine pony.

“Wel in de buurt blijven,” waarschuwde haar vader haar nog snel. “Is goed.” *Straks loop ik toch terug naar mama.*

Binnen een straal van twintig meter verzamelde het meisje droge takken en stukken mos. Haar vader legde ondertussen wat grote stukken hout neer voor het kampvuur. Met haar armen vol keerde ze naar hen terug en liet haar verzameling bij de rest op de grond vallen. Op een kleed die Yoachim had neergelegd, nam Elisa bij het vuur plaats. Haar vader gaf haar

een stuk beboterde brood en een stenen kruik met water. "Denkt u dat de Romeinen naar ons willen luisteren?" stelde Yoachim zijn vraag ineens aan Darwen. De oude man nam een slok van zijn zure wijn en kauwde een laatste stuk brood weg. "We kunnen het slechts hopen... Hoewel het me voor hen zinvoller lijkt om bevoorrad te worden dan om mensen te doden."

"Ik hoop dat u gelijk heeft... Elisa, het is al laat... Ga maar vast slapen." Op de plek waar het meisje zat, ging ze liggen waarop haar vader een deken over haar heen legde. *Ik mag nu niet in slaap vallen... Ik moet wakker blijven...* Toch duurde het maar even of ze zakte in een diepe slaap weg. De emoties en de tocht hadden haar te veel uitgeput.

"De hoge priesteres van de Tempel van de Maangodin is iemand die ik als meisje heb gekend. Ze woonde in het dorp vlakbij de grote rivier," begon de oude man te vertellen. "Haar grootmoeder en ik hebben in onze jonge jaren een tijdlang iets moois gedeeld... Maar dat is nooit echt iets geworden... Toen het duidelijk werd dat Elisa met een gave was geboren, heb ik haar aangeschreven. Ze zijn gewend om meisjes vanaf hun twaalfde levensjaar in de Tempel op te nemen."

"Elisa is nog maar vier," sprak de vader duidelijk bezorgd.

"Ja... Ik heb daar ook aan gedacht, maar gezien de omstandigheden zie ik geen andere mogelijkheid. Ik ben ervan overtuigd dat Elisa binnen de tempelmuren het veiligst zal zijn."

"Ik hoop het werkelijk. De Romeinen lijken voor niets en niemand respect te hebben. Ze dringen ons land binnen, plunderen onze dorpen, stelen onze vrouwen en kinderen en vermoorden de achterblijvers. Ik vraag me soms wel eens af in wat voor een wereld we leven. En waarom..." Hij schudde het hoofd toen hij zich realiseerde wat hij bijna verteld had.

"Waarom de godin jou Haar kind bracht?" vulde de oude man echter de stilte voor hem in. Verbouwereerd keek Yoachim naar zijn oude vriend op. "Je wist... Weet?"

“Ja... Ik was getuige die nacht van de wisseling... Elana's kind was doodgeboren?” De knappe man knikte. “Ik begrijp het... Maar waarom gaf ze Haar kind aan jou en Elana?”

“Het is ook mijn kind,” gaf hij toe. “De godin kwam op een nacht bij me... Ik was nog laat in de smederij aan het werk... Bij de goden, Darwen,” siste hij en balde zijn vuisten. “Ik heb Haar geweigerd... Ik kon niet... Wilde niet... Maar Ze accepteerde geen nee...” Hij schudde het hoofd en kneep zijn ogen dicht bij de herinnering.

“Welke man kan de godin weerstaan in Haar meest bekoorlijke vorm,” zei de oude man echter zacht. Yoachim keek hem aan.

“Ja,” sprak hij gesmoord. “Ze was onbeschrijflijk... O Darwen,” klonk er ineens een schrik in zijn stem. “Elisa lijkt op haar... Wat moet er van haar worden als ze daadwerkelijk zo'n schoonheid wordt als de godin zelf?”

“Ik weet het niet,” gaf Darwen toe. “Ook haar leven is in de handen van de godin.”

Ze hadden nu al zes dagen gereden. De groene heuvelen waarop het loofbos gedijde was inmiddels omringd door grijze bergen met witte toppen en ijskoude watervallen die hun weg via stroompjes en beekjes door het woud vonden. Af en toe week het bladerdak boven hun hoofden genoeg uit zodat ze een glimp van zo'n majestueuze schepping konden zien. Ergens tussen die machtige bergen, voorbij het grasgroene dal en een flink stuk over de helft van het tweede stuk woud was de Tempel van de Maan. De officiële toegangsweg liep vanaf de andere kant, vanwaar de Romeinen makkelijker toegang hadden. Het meisje had niet verwacht dat ze zover van haar moeder gebracht zou worden. Vanaf haar thuis waren de bergen immers niet eens te zien. Straks wist ze de weg niet meer terug. Nog altijd draaide Elisa zich geregeld om en prentte wat ze zag in haar hoofd. *Ik mag het niet vergeten*, zei ze iedere keer tegen zichzelf.

“We zullen weer halt houden,” zei de oude man terwijl hij naar de dalende zon keek. “Elisa?”

“Ja, ik haal hout,” zei het meisje en holde enkele meters tussen de bomen door. Ginder lag een riviertje zag en hoorde ze. Vers water! Vlug rende ze naar haar vader en Darwen terug.

“Ik heb een riviertje gevonden, vader... Zal ik de waterkruiken meenemen?”

“Is goed... Niet te lang wegblijven.”

“Nee, nee,” riep ze nog en holde er weer vandoor. Voorzichtig knielde ze bij de oeverrand neer en dompelde één voor één de stenen kruiken in het ijskoude rivierwater.

“Misschien kan ik nog een lekkere vis voor ons vangen,” klonk de stem van haar vader opeens achter haar. Het meisje likte langs haar lippen. “Die lust ik wel,” zei ze. De man lachte om haar reactie. “We zullen ons kampement naar dit riviertje verplaatsen. Blijf hier maar even wachten.” Het meisje knikte en duwde de stoppen in de kruiken met een stukje leer zodat deze goed dicht bleven. Zelf liep Yoachim weer het stuk bos door naar de plek waar de paarden stonden, wanneer hij ineens iets hoorde. Met ingehouden adem bleef de man staan. Stemmen en paarden... Minstens vijftien man. Romeinen! schoot het door hem heen. En zijn kind was alleen! Ogenblikkelijk kroop de man achter een boom weg. Ik moet bij haar terug zien te komen en Darwen waarschuwen! dacht hij bij zichzelf. En me ergens mee verdedigen. Waar is een geschikte tak? Haastig zocht de man om zich heen.

“Hier zijn paarden!” hoorde Yoachim opeens iemand van heel dichtbij roepen. Hij noemt alleen de paarden, dacht hij. Waar is Darwen toch? Lieve Godin, laat Elisa zich eveneens verstoppen. Alstublieft, bescherm ons kind.

“De bezitters ervan moeten hier nog in de buurt zijn, zoekt ze en dood ze!” klonk het genadeloze bevel van de aanvoerder.

“Hier zit er één!” klonk het plotseling achter hem! In een reflex schoot de blonde man overeind en haalde met de dikke tak naar

de drie soldaten uit.

“Zo, dapper mannetje,” klonk het schamper. “Wil je spelen Germaantje?”

Inmiddels had de kleine Elisa de laatste kruik gevuld en afgesloten. Waar bleef haar vader toch? Zo ver hoefde hij toch niet te lopen? Het meisje draaide zich onder het opstaan om toen ze onverwacht recht in het gezicht van een jonge soldaat keek! Nauwelijks in staat adem te halen staarde ze de knappe jongen met haar grote blauwe ogen aan. Net zo perplex keek deze naar de stralende schoonheid voor hem. Nog niet eerder in zijn leven had hij een kind gezien dat zo mooi was. Hij wist even niet hoe te reageren en was zich enkel nog bewust van de plots heersende stilte. Het leek alsof zij beiden de nog enige aanwezigen waren. De voorbij schrijdende seconden leken uren te duren. Tot plotseling de oude Darwen uit de bosjes naar voren schoot en het meisje tegen zich aan drukte. “Alsjeblieft,” fluisterde hij. “Zij is bestemd voor de Tempel van de Maangodin... Zij is een dochter van de heilige Moeder.”

De ogen van de oude man smeekten hem hen niet te verraden. De jonge soldaat wist evengoed wat voor lot het meisje te wachten stond als hij haar meenam naar zijn centurio.

“Blijf hier. Ik zal de anderen hier vandaan houden,” beloofde hij en liep weg. Zijn kameraden hadden al de blonde man, vermoedelijk de vader van het kind gedood, zag hij. Een lot dat ook de oude man te wachten stond als hij hen verraadde.

“Hier achter is niemand,” riep hij toen en liep verder.

Vermoedelijk vergat hij zo lang hij leefde dit meisje niet, bedacht hij zich. Heel even twijfelde hij aan het feit of hij haar überhaupt wel gezien had. Zeker was ze een droom geweest en anders op z'n minst een bosnimf.

“Torbé,” hoorde hij de centurio zijn naam opeens roepen.

“Breng de paarden hier... Ik heb gehoord dat hier in de buurt een dorp ligt... We zullen ons aansluiten bij de anderen.”

Sinds de komst van de Romeinen was het eens toegankelijke onderkomen van de priesteressen van de Maangodin omgeven door hoge rechte muren. Het complex bestond tegenwoordig uit drie gebouwen opgezet in wit kalksteen en marmer. Direct naast het oude kleine portaal lagen de stallen, eveneens verbleven hier enkele Afrikaanse slaven die hen een paar jaar geleden door de Romeinse gouverneur waren toegewezen. Of beter gezegd waren opgedrongen. Via een pad dat door dichte hagen liep, zodat men zich bijna in een korte doolhof waande, kwam men bij het priesteressenhuis. In dit kalkstenen gebouw werkten, aten en sliepen de priesteressen en jonge novicen. Direct aan het priesterhuis, waardoor het bijna één gebouw leek, was de aangebouwde ontvangsruimte voor gasten, ofwel het grote portaal. Verder was het nog een flinke wandeling langs de groenten- en kruidentuinen en de fruitgaard voordat de heilige tempel in zicht kwam. Een marmeren prieel met een altaar en een kleine kamer. De hoge muren rondom het complex grensden aan de tempel waardoor de tempeltuin die achter de tempel lag een afgesloten ruimte binnen de omheining vormde. In deze verborgen tuin stond het beeld van de godin. De maagd, de moeder, de wijze oude vrouw, het doodswijf. Sinds de komst van de Romeinen, noemden ze hun godin van de Maan, Venus, een godin die de overheerser kende en aanbad. Alleen op deze wijze had de toenmalige hogepriesteres de tempelorde weten te beschermen en te behouden. Van het prachtige beeld waren echter alleen de priesteressen en novicen op de hoogte aangezien de enige toegang tot de verborgen tuin via een geheime deur in de tempel was.

Hogepriesteres Ada, een vrouw van vierentwintig, zat op een houten krukje achter haar kaptafel. Het was weliswaar niet gebruikelijk dat een priesteres zich met dingen als ijdelheid bezig hield, niettemin had haar voorgangster het ding ooit als geschenk gekregen van de toenmalige gouverneur. Tevens de vader van de huidige. Zelfs op haar zestigste was haar

voorgangster een mooie vrouw geweest, herinnerde Ada zich. Een schoonheid waardig om hogepriesteres van Venus te zijn, volgens de maatstaven van de Romeinen. Voor haarzelf lag dit anders. Zijzelf was in eerste instantie niet de eerste keuze geweest die de oude hogepriesteres ten overstaand van iedereen had uitverkoren. De helderblonde wat trage Ina was voorbestemd om opvolgster te worden nadat het doodswijf de oude hogepriesters zou halen. Het lot besliste echter dat het doodswijf gelijktijdig en geheel onverwachts ook voor Ina kwam. Ze probeerde het tegen te houden, maar kon het krullen van haar mondhoeken niet voorkomen. Schuld bewust sloot ze enkele tellen haar ogen om even niet haar eigen gezicht in de koperen spiegel te hoeven zien. De godin had haar geen schoonheid gegeven maar gezegend met de voorspellende gave. Deze beelden verkreeg ze echter enkel door het innemen van hallucinerende middelen. Verder was ze lang, slank op het magere af; maar niet mooi. Ze keek weer naar zichzelf. Haar gezicht was alledaags en prettig genoeg om naar te kijken, zo had men haar eens verteld. Toch had ze haar hele leven al echt mooi willen zijn. Stralend als de godin zelf zodat ze de bewondering en verwondering in de ogen van de mensen kon zien als ze voorbij liep. Zolang ze zich kon herinneren, leek ze in de omgeving zelf te verdwijnen waardoor ze harder dan anderen moest vechten voor haar plekje. De aandacht die nu naar haar uitging - iets wat ze koesterde - had alles met haar functie als eerste priesteres van de godin te maken. Eindelijk wist ze hoe het voelde om aanbeden te worden, om machtig te zijn en ze balde even haar vuisten. Zelfs de Romeinen hadden geen werkelijke macht over haar, bedacht ze zich. Zelfs niet als het er om ging wie toegelaten werd als novice. Gelukkig had ze dit jaar geen van hen af hoeven te wijzen vanwege hun uiterlijk. Een te mooie novice zou, ondanks een aanwezige gave, te confronterend zijn. Ze dacht hierbij vooral aan de dag dat de meisjes achttien werden en tijdens Beltane de meest

begeerlijkste schepsels van de omgeving zouden zijn. Ze moest er niet aan denken dat ze omwille van hun tot bloei gekomen schoonheid alle aandacht van haar weg zouden nemen. Met een beetje zwarte kool en rode bessensap probeerde ze ondertussen haar uiterlijk wat te verfraaien. Geklop aan haar deur - ze liet van schrik de kwast uit haar hand vallen.

"Ja?" Ulrika, één van de priesteressen, stak haar blonde hoofd om de hoek. Ze was een jaar ouder dan de hogepriesteres en verzorgde samen met de oudste priesteressen de maaltijden in de tempel. "Eén van de priesteressen heeft een oude man naar de kleine ontvangsthall van het priesteressenhuis gebracht. Hij beweert een oude vriend van uw grootmoeder te zijn?" Even keek de vrouw de ander wat bevreemd aan, tot haar gezicht opklaarde. "Darwen... Wat brengt hem hier?" vroeg ze zich verbaasd af en dacht daarbij ook aan de hoge leeftijd van de man. Ulrika haalde haar mollige schouders op. "Geen idee, hij heeft een kind bij zich," vertelde ze verder. De priesteres liep verder de kleine ruimte binnen en raapte de donkerblauwe overgooier van het bed. Ze ging achter de hogepriesteres staan en hielp haar verder met aankleden. De kledij van beide vrouwen bestond uit een lang, wit tuniek met halflange mouwen en een blauwe overgooier. Hoe donkerder de kleur blauw, hoe hoger in rang een priesteres was. Op de hoogte van haar heupen knoopte ze een brede lederen riem vast waaraan verscheidene amuletten hingen. Zelf droeg Ulrika een overgooier die twee tinten lichter was dan de hoogste rang. De twee priesteressen haastten zich via een lange gang die hen via het grote portaal door de officiële ontvangstruimte naar het kleine portaal leidde. Daar, precies waar Ulrika hen had achter gelaten, stonden de armzalige reizigers te wachten. Al zag ze in eerste instantie slechts haar ineen gebogen oude vriend. Een gewaarwording die de hogepriesteres uiterst ontstemde.

"Had je hem niet een stoel kunnen aanbieden," siste ze terwijl ze naderbij liepen. De ander maakte slechts een wat hulpeloos

gebaar. Ada wierp haar grijze ogen ten hemel en schudde even het hoofd. "Laat ook maar," mompelde ze. "Oude vriend," richtte ze zich vervolgens hartelijk tot Darwen. "Ik vind het zeker fijn u weer eens te zien... Maar waarom hebt u in naam van de godin zo'n lange reis gemaakt?" De oude man liet zich kort door de hogepriesteres omhelzen, waarbij ze het kleine figuurtje achter hem ontdekte. "Kom verder naar het vuur... Eén van de priesteressen zal een soep voor jullie opwarmen," sprak ze vriendelijk. Dankbaar volgde hij de kleindochter van zijn oude liefde via de geopende deur en langs een dikke wollen blauw geverfde gordijn die de warmte binnen moest houden naar de ontvangstruimte. In deze grotere ruimte stonden een aantal stoelen bij het vuur. Links stond een lange tafel en rechts een aantal kledingkasten, al vermoedde hij dat er heel wat andere zaken in zaten. Achter hem hoorde hij de deur sluiten en het gordijn weer op z'n plek schuiven. Vermoeid liet hij zich in de meest comfortabele zetel zakken. Elisa bleef wat achter hem staan, merkte hij, terwijl ze gewoonlijk niet zo verlegen was. Waarschijnlijk was het kind ook moe, bedacht hij. "Wil je me nu dan vertellen waarom je bent gekomen?" wilde Ada weten nadat ze tegenover hem had plaats genomen. "Vanwege haar," klonk zijn raspande stem en hij duwde het kleine meisje wat verder naar voren. Nieuwsgierig keek de vrouw op het kind neer... en voelde haar eigen glimlach op haar gezicht bevroren. Nee, ging het wanhopig door haar heen. Het meisje kon niet ouder dan vijf zijn en straalde nu al een onbeschrijflijke schoonheid uit. Dit kon niet waar zijn! Waarom werd háár dít kind gebracht! Nog even en ze gaf over, vreesde ze. "Wie is ze?" wist ze de vraag met moeite door haar dicht geknepen keel te krijgen. Haar handen knepen inmiddels zo stijf in de leuning dat ze vreesde dat of haar vingers braken of het hout zou barsten. Op dat moment kwam de mollige priesteres naar binnen gelopen met twee kommen soep in haar handen. Darwen keek naar haar op toen ze even naast haar

hogepriesteres bleef staan.

“Waar wacht je op?” klonk Ada ongeduldig.

“Ik wilde niet storen,” verontschuldigde Ulrika zich. “Alstublieft,” zei ze en gaf hem de kom.

“Dank... Dit zal me zeker smaken.”

Ondertussen knielde de priesteres voor het kleine blonde meisje neer. “Heb je honger, lieverd?” Elisa knikte.

“Kijk, deze kom soep is helemaal voor jou alleen, eet maar lekker op.”

“Dank u wel,” sprak ze met een klein stemmetje en begon hongerig te eten.

“Ik heb je over haar geschreven,” hielp Darwen Ada onder het soep lepelen door aan de brieven herinneren die hij had gestuurd. “Ze is het kind met de gave... Jij vond ook dat ze in de Tempel thuis hoorde?”

Maar je had er niet bij geschreven dat ze zo mooi is, dacht de vrouw zich steeds ellendiger voelend. Dit kon gewoon niet waar zijn. Dit kon haar niet overkomen. Niet nu. Niet nu het leven eindelijk háár toelachte. “Ik herinner mij inderdaad jouw brieven... Maar waarom breng je haar nu al bij ons? Ze kan niet ouder dan vier of vijf zijn... Wij accepteren pas meisjes vanaf hun twaalfde,” liet ze haar stem verbaasd klinken. En op haar twaalfde hoeft ze ook niet te komen, dacht ze verder.

“Ik heb geen keuze, Ada.”

“Hoe bedoel je?”

“De Romeinen zullen binnen enkele weken ons dorp overvallen... Elisa is te belangrijk om haar in handen van de Romeinen te laten vallen. Ik wil geen toekomst als slaaf voor haar... Als jij haar wilt aannemen, zal ze onder de bescherming van de Tempel veilig zijn.” Bijna in een door paniek voorgebrachte beweging sprong de vrouw van haar stoel en ijsbeerde door de kamer. Een aantal keren keek ze van het kind naar de oude man en schudde het hoofd. “Je weet niet wat je van me vraagt,” sprak ze benauwd. “Toch wel... Maar je moet voorbij je eigen ijdelheid

kijken, Ada... Ik weet dat het de afgelopen jaren moeilijk voor je was... Maar kijk wat je hebt bereikt. Je bent de hogepriesteres in de Tempel van de Maangodin." De vrouw wierp hem een blik toe. "En jij? Waar ga jij heen? Je vertelde toch dat de Romeinen jouw dorp zullen overvallen?"

"Terug," zei hij. "Ik kan niet anders," reageerde hij op de bezorgdheid in haar gezichtsuitdrukking. "Ik hoop met de Romeinen te kunnen onderhandelen... Misschien dat ik toch nog onze levens kan redden." Bij de laatste woorden stierf zijn stem weg. Zijn hart bloedde om de vader van het meisje. Yoachim had totaal geen kans gehad tegen de Romeinen. Hoe spijtig dat de jonge man zo aan zijn einde moest komen. Hopelijk deed hij er goed aan Elisa wijs te maken dat haar vader de Romeinen afleidde, zodat zij ongestoord konden verder reizen.

"Goed," zei ze ineens. "Je weet dat ik je deze gunst, al vind ik dit meer dan een gunst, verschuldigd ben. Het kind kan hier blijven. We zullen haar in de algemene kennis van een tempelpriesteres onderrichten." Het liefst had Darwen gewild dat Elisa wat dieper in de leer van de Maangodin opgeleid werd, maar wist dat hij dit beter niet ter sprake kon brengen. Hij en ook het kind moesten dankbaar zijn dat ze hier überhaupt mocht blijven. De oude man keek naar de inmiddels lege kom in zijn handen. Die warme soep had hem echt goed gedaan. Zijn blik gleed omlaag naar waar het kleine meisje aan zijn voeten zat. Zo te zien smaakte de soep haar. "Elisa?" Onmiddellijk keken twee nieuwsgierige blauwe ogen hem aan. "Ik moet nu weer terug naar ons dorp." "Je wilt niet bij ons overnachten?" ging Ada in op wat hij zei. Hij keek haar aan en schudde het hoofd. "Iets vertelt me dat ik geen tijd mag verliezen... Elisa, ik moet nu weer gaan... Je weet wat je jouw moeder hebt beloofd?"

"Dat ik u en de priesteressen moet gehoorzamen?" sprak ze met een verlegen stemmetje.

"Ja... Vanaf vandaag moet je hogepriesteres Ada gehoorzamen... Zij weet wat het beste voor jou is. Beloof je me dat?" Elisa keek

even naar de lange, magere vrouw op. "Ja, Darwen," zei ze. De vrouw keek een beetje zenuwachtig vond ze, maar misschien vond zij dit allemaal ook erg spannend. Op het moment echter dat Darwen opstond om daadwerkelijk te vertrekken, klampte het kind zich onverwachts aan zijn been vast. "Niet gaan, Darwen," snikte ze. "Ik wil hier toch niet blijven... Alsjeblieft neem me weer mee naar huis."

Darwen gaf de hogepriesteres een blik dat het nu aan haar was om het meisje te corrigeren, waarop Ada Elisa bij haar armen vastpakte en ze van de oude man zijn been trok.

"Wees nu rustig, Elisa," sprak ze het kind streng toe. "Anders bekeer je Darwen nog. Of wil je dat soms?"

Nee, natuurlijk wilde ze de oude Darwen niet bezeren! Ontzet dat ze dit van haar dacht, keek ze van de vrouw naar het laatste bekende gezicht van haar jonge leventje.

"Mag ik dan echt niet mee terug?" huilde ze.

"Tot ziens, Elisa... Je zult hier vast gelukkig worden," zei de oude man echter waarbij hij haar smeekbede volkomen negeerde. Maar niet in zijn hart. Zijn hart huilde bij de gedachte dat hij het meisje een lange tijd niet meer terug zou zien.

"Houdt haar bij je," gebod Ada haar priesteres. Zelf zou ze de oude man naar buiten geleiden en daar afscheid van hem nemen. Ulrika nam het kleine handje vast en legde haar andere hand er over heen. Stilletjes staarde Elisa naar het gordijn dat nu half voor de weer gesloten deur hing.

Ze begreep er helemaal niets van. Wat had ze toch verkeerd gedaan? Het kleine meisje keek naar de niet zo grote, mollige vrouw op. Zij had een vriendelijk gelaat, met rode wangen en een kleine ronde neus. Wel leek ze wat bang voor die andere mevrouw te zijn, iets wat Elisa nog niet helemaal begreep. Al voelde ze zelf ook een bepaalde kilte bij de vrouw. *Ik wilde dat ik hier niet hoefde te blijven. Papa. Waar bent u toch? Waarom komt u mij niet halen? Kan ik me niet ergens anders verstoppen? Godin? Iemand?*

Alleen die eerste nacht sliep Elisa in de kamer van de hogepriesteres, zo had de vrouw gezegd. En dat puur om te voorkomen dat het kind alsnog wegliep; al had ze dat er niet bij verteld. Het had lang geduurd eer het meisje eindelijk overmand werd door de uitputting waartegen ze zich zo verzet had en in slaap viel. Zelf had Ada nauwelijks een oog dicht gedaan. Vanaf haar eigen bed keek ze af en toe naar het slapende kleine meisje. Zij en Ulrika hadden de vorige avond een dekenkist in de hoek van de kamer gezet en daar een tijdelijk bedje van gemaakt. Het kind was klein genoeg dat ze er zelfs met gestrekte beentjes in kon liggen. Zijzelf was met vier jaar al een stuk groter geweest, herinnerde ze zich. Onmenselijk, dacht de vrouw. Zelfs haar tranen hadden het fijne gezicht onberoerd gelaten toen ze met grote radeloosheid naar haar vader had gevraagd. Darwin had de vrouw echter toen ze buiten waren het droevige nieuws over Elisa's vader verteld. Hij had haar laten beloven Elisa in het ongewisse te laten over het lot van haar vader. Verder had het meisje zich hardop verwonderd over het feit waarom ze toch bij hen, een groep vreemde vrouwen moest blijven. Ze had beloofd voor eeuwig lief en gehoorzaam te zijn als ze toch alsjeblieft maar terug naar haar moeder mocht. Op den duur hadden zij en Ulrika het opgegeven antwoorden op de vele vragen te geven. Onverwachts raakte het eerste licht enkele blonde lokken waardoor het haar leek te schitteren als goud. Ada's keel verkrampte en ze sloot enkele tellen haar ogen. Waarom had ze niet gewoon nee gezegd? Zij was hogepriesteres, zij had de macht, dit was háár Tempel. Desalniettemin wist ze dat ze de oude man meer dan het toelaten van een meisje tot haar tempel verschuldigd was. Als trouwe vriend van haar eigen grootouders en moeder had

Darwin vaak voor hen klaargestaan. Hoe vaak had zijn kennis over kruiden niet hun levens gered terwijl hun eigen priester of priesteres geen antwoorden meer had gehad. Nooit had hij een wederdienst gevraagd, behalve nu dan, in de late herfst van zijn leven. Het was misschien maar goed dat de andere priesteressen het kind nog niet gezien hadden, bedacht ze zich. Ze zouden anders meteen vertederd raken van het meisje. Nee, dacht ze, ik zal de komende jaren niet naar jouw groeiende schoonheid kijken. En zo aan mijn eigen tekortkomingen herinnerd worden. Jij zal mij niet in jouw schaduw plaatsen. Als ze haar plan wilde uitvoeren zolang de anderen nog sliepen, moest ze snel zijn. De vrouw stond op en liep naar de waskom om zich op te frissen. Dit keer zonder hulp nam ze de donkerblauwe overgooier en trok deze over de witte jurk heen. Vervolgens hurkte ze naast haar bed neer en nam enkele doorschijnende lichtblauwe doeken uit de mand die ze er onder had staan. Als het de wil is van de godin dat het kind onder mijn dak leeft, dan wel onder mijn voorwaarden, smaalde ze in gedachten verder. Met de doeken in haar handen ging ze bij het kind staan.

“Elisa, ben je wakker?” Geen reactie. “Elisa? Ik wil dat je wakker wordt.” Nog lang niet uitgeslapen, opende het meisje haar korenbloemblauwe ogen. “Nog moe,” mompelde ze en wilde weer verder slapen.

“Kom. Als je een gehoorzaam meisje wilt zijn, moet je nu opstaan.” Elisa keek de vrouw even aan en stond toen vlug op. “Ga je gezicht wassen.”

Even zocht ze om zich heen tot ze een kom met water op een stoel zag staan. Toen ze klaar was, keek ze opnieuw afwachtend naar de vrouw op.

“Dit is de eerste dag van je nieuwe leven, Elisa,” begon Ada te vertellen. Het meisje luisterde gespannen. “Je zult vanaf nu in dienst staan van de Maangodin... De godin is net als de fasen van de maan... Jong en Maagdelijk, de Moeder en ook de oude

wijze vrouw. Wij aanbidden haar vooral in haar jongste vorm... Als maagdelijke godin. Je zult haar ook kennen onder de namen: Selene, Phoebe, Nereïde, Artemis, Hekate, Diana, Máni, en Ayyur. Maar ze is ook bekend als... en dat is wat maar weinig mensen weten, Venus, Turan of Aphrodite... Ze is het antwoord op de vraag schoonheid... Alleen háár schoonheid mag vereerd worden. Dit betekent voor ons priesteressen dat er offers gebracht moeten worden."

Bij het woord offers schrok Elisa zichtbaar. "Wat voor offers?" vroeg ze aarzelend en beet zenuwachtig op haar onderlip.

"De meeste meisjes, als ze hier aan komen, wordt gevraagd hun haren aan de godin te schenken," vertelde Ada.

Het meisje keek omlaag naar de zijde zachte glanzende blonde lokken die langs haar armen hingen. "Gaat u mijn haar er af knippen?" Elisa dacht even terug aan de keren dat haar moeder haar lange haren had geborsteld. *Mama vindt het vast niet goed als mijn haar er af gaat.*

De hogepriesteres schudde echter het hoofd. "Nee. Al is het beter dat je jouw haren zo draagt dat het niet meer los over je schouders hangt... De godin wenst iets anders van jou... Vanaf vandaag... tot de dag dat jij je ogen in deze tempel zult sluiten, zal je deze doeken over je haren en voor je gezicht dragen."

Elisa keek naar de doorschijnende langwerpige lappen die de vrouw in haar handen hield. "Dat wil ik niet," zei ze en trok een pruillipje. Ada zuchtte. "Je hebt beloofd gehoorzaam te zijn," hielp ze het kind aan haar eigen belofte herinneren. "Kom. Ik zal ze omdoen." De vrouw legde de eerste dunne sjaal half over haar kruin en voor Elisa's gezicht langs en knoopte deze losjes in haar nek samen. De tweede doek legde ze over haar hoofd en wond deze dusdanig om haar haren dat ze eronder verdwenen. Gelukkig, dacht Ada tevreden met het resultaat bij zichzelf. Nu hoef ik haar niet langer te zien. Dat het meisje op deze wijze onmogelijk haar voedsel of drinken kon nuttigen in gezelschap, interesseerde de vrouw totaal niet.

"Ik krijg geen lucht," piepte het kind echter.

"Onzin. Je moet je gewoon niet te druk maken... Kom, dan zal ik je naar de tempeltuin brengen." Het meisje trok de doek voor haar gezicht omlaag en haalde diep adem. "Ik wil dit niet!" gilde ze en begon te snikken. "Ik wil naar mijn moeder!" Ze begon steeds harder te huilen.

"Je gaat niet terug naar je moeder. Je leven is voortaan hier... Aan jou de keuze... Of je doet de doek voor je gezicht of ik laat je hoofd helemaal kaalscheren!" *Nee dat kan niet... Mama houdt van mijn haren.* "Ik wil niet kaal," jammerde ze.

"Nee, dat dacht ik ook niet. Blijf stilstaan, dan zal ik op een andere manier je gezicht bedekken zodat je wat beter kunt ademen." Dit keer legde ze de grootste doorschijnende doek los over Elisa's hoofd. De tweede bond ze langs haar voorhoofd en knoopte deze in haar nek vast.

"Krijg je nu genoeg lucht?" klonk het ongeduldig.

"Ja, vrouwe." Het meisje focuste zich even op de dunne blauwe stof die als een gordijn voor haar gezicht hing. Als ze omlaag keek, kon ze alles normaal zien, door de doek had alles een wazige blauwe kleur.

"Je moet begrijpen dat ik dit niet voor mijn plezier doe," vertelde Ada het meisje. "Je weet toch wel waarom je naar deze tempel bent gebracht?"

"Vanwege de Romeinen?"

"Ja... En weet je ook waarom de Romeinen je niet mogen zien?"

"Nee, vrouwe."

"Wel... Omdat... Jouw gezicht is een beetje raar... Anders dan dat van andere meisjes." Prompt betastte Elisa haar eigen gezicht waarop Ada haar hand omlaag trok. "Doe dat maar niet," zei ze erbij. "Je hoeft er niet verdrietig om te zijn... De godin gaf jou een geweldige gave, namelijk de visioenen... Maar als de Romeinen je zouden zien, zouden ze je doden."

In zichzelf gekeerd staaarde Elisa naar het wazige blauw voor haar ogen. Werd ze werkelijk gedood? Toen schudde ze zich alsof ze

zo de nare gedachten kon verdrijven. "Ga ik nu de andere meisjes en priesteressen ontmoeten?" wilde ze ineens weten alsof de hogepriesteres niet zojuist haar leven had bedreigd. Elisa krabbelde even aan haar neus; de doek jeukte. "Zijn hier kinderen van mijn leeftijd? Ik kan niet zo goed zien met deze doek om," liet ze weten.

"Je moet niet zo veel vragen," sprak de hogepriesteres ongeduldig. Ze ergerde zich dat het Elisa niet leek uit te maken dat ze lelijk was. Al had ze het woord lelijk niet in haar mond genomen, realiseerde ze zich. "En nee. Jij bent de jongste hier... Je zult de andere priesteressen en novicen een andere keer ontmoeten... Kom, we gaan."

Ze nam Elisa voorbij de boomgaard en de groentetuin via het zestig meter lange tegelpad naar de geheiligde tempel. Op dit moment was er buiten nog niemand aan het werk. Niemand zou dus zien dat ze een kind in de geheime tuin verstopte, bedacht ze zich tevreden.

"Ga maar naar binnen," zei ze. Wat aarzelend stapte het meisje in het kleine witte gebouw. In de tempel zelf was een aparte kamer waar normaal gesproken de hogepriesteres zich in terug trok als haar einde naderde. Aangezien Ada haar eigen einde nog lang niet aan voelde komen, vond ze de ruimte uitermate geschikt voor haar ongewenste gaste.

"Vanaf vandaag is dit jouw kamer," en ze opende een zware houten deur die toegang gaf tot een kleine ruimte waar net een bed in kon staan. Enig daglicht kwam via een opening onder het dak naar binnen. Elisa keek even van het bed naar de vrouw en knikte. *Ik heb nog nooit een eigen kamer gehad. Moet ik nu helemaal alleen slapen? Ik durf het niet te vragen.* Inmiddels trok de vrouw het meisje naar de verste hoek in het kleine kamertje. Op heuphoogte duwde ze op één van de stenen. Tot Elisa's verbijstering schoof de dikke muur opzij zodat er een smalle opening ontstond.

"Toe maar," gebod de vrouw. Met het idee in een magisch

sprookjeswereld te stappen, liep het meisje de ommuurde tempeltuyn in. Er groeiden enkele appelbomen waar onder één een bankje stond. Verder was er een kleine ronde stenen vijver waar in het midden het beeld van een jonge vrouw stond.

"Je mag hier spelen ook zonder de doeken... Maar zodra iemand op de gong slaat, moet jij jezelf weer bedekken. Niemand, ook ik niet, mag nog langer naar jouw gezicht kijken... Als iemand dit wel doet zal de godin beledigd zijn... En je wilt de anderen toch niet bang maken?"

"Nee, vrouwe," zei ze maar. Begrijpen deed ze het nog niet helemaal. "Waarom is mijn gezicht raar dan?" besloot ze toen toch maar te vragen.

"Dat weet ik niet... Misschien als ruil vanwege de visioenen die de godin je heeft gegeven... Misschien heeft ze je daarom wel lelijk gemaakt." Lelijk, herhaalde het woord zichzelf in Elisa haar oren. "Jij bent papa's mooie meid," weerklonken ineens hele andere woorden in haar herinnering. "Misschien heeft ze je daarom wel lelijk gemaakt," herhaalde dit keer de gehele zin zich. "Kom eens hier mooie dochter van me," volgden pardoes de woorden die haar moeder meer dan eens had uitgesproken in haar hoofd.

"Elisa? Hoor je mij?" wilde Ada weten nadat ze het kind een derde keer bij haar naam had geroepen.

"Ja, vrouwe... U vindt mij lelijk... en de anderen kunnen bang voor mij worden."

"Ja... Dat heb je heel goed onthouden."

"Maar ik mag ze af doen als ik alleen ben?" herhaalde Elisa voor de zekerheid.

"Ja, alleen dan." De vrouw draaide zich om en liep terug naar de tempel. Zodra het meisje dat zag, holde ze achter haar aan. Verbaasd en geërgerd te gelijk draaide Ada zich om. "Kind, waarom ren je me achterna?" probeerde ze niet al te onvriendelijk te klinken.

"Ga ik niet met u mee?"

“Nee. Jij blijft hier tot iemand je komt halen.”

“Maar hier is niemand,” klonk haar trillende stemmetje.

“De godin is hier,” antwoordde ze slechts en liep verder.

Alsof ze een reis van dagen achter de rug had, liet Ada zich in haar zetel in de grote zaal zakken. Ik had moeten weigeren, dacht ze bij zichzelf. Hoelang kan ik haar verborgen houden? Ze streek met haar vingers door haar lange, donkerblonde haren. Alsof het niet van haarzelf was bekeek ze de uiteinden van haar lokken. Als mijn haar zo blond als dat van Elisa was geweest, wellicht had dat mijn schoonheid kunnen vergroten, dacht ze. Hm, dragen de rijke dames in Rome niet ook blonde pruiken om hun schoonheid op te smukken?

“Vrouwe?” Eén van de oudere novicen, haar naam was Elyna, een meisje van zestien met lang blond haar en bruine ogen, stond met gebogen hoofd te wachten tot de hogepriesteres reageerde. “Ja, Elyna?” zuchtte Ada. Nog iets waar ze spijt van had, bedacht ze zich, al was Elyna destijds met haar twaalf jaren niet half zo mooi als Elisa nu al met haar vier jaren was.

“Komt het kleine meisje niet bij ons in het priesteressenhuis wonen? De andere novicen willen haar graag leren kennen.” Het bloed trok zo gauw uit Ada haar magere wangen weg, dat ze er misselijk van werd. Om te voorkomen dat ze zou spuwen, drong ze met haar nagels in de palmen van haar handen. Hoe wist dat stomme wicht van dat domme kind? raasde het door haar heen.

“Gaat het wel, vrouwe?” klonk de tiener bezorgd.

Ze slikte diep. “Ja,” klonk het benauwd. Een diepe ademhaling. Ze kon verdorie wel gillen! Was ze daarom zo vroeg met het kind opgestaan? Had ze het daarom alleen in de tuin achter gelaten om nu verantwoording te moeten af leggen? Nee. Ze moest iets anders bedenken. “Ja,” herhaalde ze een stuk rustiger. Ada keek naar de novice op, kauwend op de binnenkant van

haar wang. "Hoeveel weten van de aanwezigheid van dat kind?"
"Vrouw?" Verwondering op het knappe gelaat.

"Hoeveel, Elyna?" herhaalde de hogepriesteres wat dringender.
De ander haalde even diep adem eer ze antwoordde: "Ik denk ondertussen iedereen."

De hogepriesteres liet haar tong langs haar droge lippen glijden en knikte. "Ik begrijp het... Dan zal ik jou als eerste vertellen wat ik ook de andere priesteressen en novicen zal mede delen... Er woont geen klein meisje in de Tempel van de Maangodin -

"Maar -" Een frons deed Elyna prompt weer zwijgen.

"Het onverwachte bezoek van afgelopen nacht is samen met het kind dat hij bij zich had weer vertrokken. In deze tempel mogen enkel meisjes vanaf hun twaalfde jaar toetreden, niet eerder en niet later."

"Wat wilt u dan -" Weer bracht een blik van de hogepriesteres de tiener tot zwijgen.

"Als de Romeinen er achterkomen dat we een uitzondering gemaakt hebben, zullen ze willen weten waarom."

"Maar waarom hebben we dan een uitzondering gemaakt?"

De hogepriesteres bleef even stil terwijl ze over een antwoord nadacht. "Omdat de voorspellende gaven van dit kind dusdanig groot zijn dat het niet verstandig is dat een ieder maar toegang tot haar orakelen heeft... Haar gave is van en voor de godin en dus voor en van deze tempel."

Priesteres Ulrika en de novice Claudia, een meisje van Elyna's leeftijd met lang zwart haar, kwamen de ontvangsthal ingelopen, zag vrouw Ada en ze wenkte hen dichterbij te komen. Een beleefde knik volgde, waarop beiden naast Elyna gingen staan. Haar grijze ogen gleden over het gelaat van het tweede meisjes. Het ergerde haar dat haar zwarte haren zo glansden, dat haar ogen zo sprekend blauw waren en haar lippen zo perfect vol. "De aanwezigheid van het meisje Elisa blijft een geheim binnen deze muren, tot zij officieel oud genoeg is om als novice toe te treden," vertelde ze rustig. Het liefst gaf ze Ulrika een tik voor

het doorkwekken van iets wat zijzelf geheim had willen houden. "Dit is wat jullie de overige priesteressen en novicen zullen vertellen."

"Ja, vrouwe," antwoordde vrouwe Ulrika met een frons, maar ze zei verder niets.

"Hoe wilt u haar geheim houden, vrouwe?" wilde de novice Claudia echter weten. "Als ze straks de maaltijden met ons -"

"Nee," onderbrak de hogepriesteres haar. "Dat zal ze dus niet... Tot haar twaalfde zal Elisa in de tempeltuinen bij de godin wonen."

"Alleen?" wilde Claudia weten. Haar hele uitstraling en de klank van haar stem vertelden dat ze het niet met het besluit van de hogepriesteres eens was. Echter om openlijk tegen de oudere vrouw in te gaan, was ongehoord.

"Ik zal haar geregeld bezoeken," reageerde de hogepriesteres gelaten, echter gaf de donkerbrunette wel even een waarschuwend blik. "Het enige wat ik van jullie verlang is dat jullie de andere novicen bij de tempeltuinen vandaan houden... Zodat hun geroddel ons niet allen in gevaar brengt."

"Maar onze gebeden bij volle maan?" wilde Ulrika ineens weten.

"Die zullen we voortaan voor het altaar van de kleine tempel houden... Vanaf nu is de verborgen tuin verboden toegang."

"Ja, vrouwe," klonken drie stemmen.

"O... En Claudia... Jij ook Elyna... Vlecht in vervolg jullie haren, zoals Ulrika, begrepen." Wat verwonderd keek Claudia van de losse, blonde haren van Elyna, naar de losse lokken van de hogepriesteres.

"U draagt uw haren ook los," merkte ze op.

"Toen ik jouw leeftijd had, eiste de toenmalige hogepriesteres dat ik mijn haar kort knipte als een soldaat... Draag het in een vlecht... Of ik zal er voor kiezen ook dat gebruik van mijn voorgangster weer over te nemen."

Ulrika legde haar handen op de beide meiden hun schouders en leidde hen bij de hogepriesteres vandaan.

"Ik zal ze helpen," liet ze nog gauw weten.

Met opgetrokken beentjes zat de kleine Elisa met haar sluiers af naar het mooie witte beeld in de vijver te kijken. Haar maagje knorde al een tijdje. Een blik naar de gesloten muur. Uit haarzelf kon ze niet in haar kamertje komen, de speciale steen zat te hoog. Ze zuchtte even en stond op. *Wanneer krijg ik hier iets te eten? Ik heb honger.* Het meisje trok haar knieën onder zich en stond op. Weer keek ze naar de gesloten muur en besloot er toen heen te lopen. Er naar reiken had geen zin, besepte ze. Als ze wilde dat iemand kwam, moest ze roepen.

"Hallo!" Even wachtte ze en luisterde. Enkel het geluid van de tjlpende vogeltjes klonk. "Ik heb honger!" Aan de andere zijde van de hoge muren was echter op dat moment niemand aanwezig. Het kleine meisje wachtte vergeefs op een respons, waarop haar gezichtje versomberde. "Mamma, ik heb honger," klonk het verdrietig. Ze zakte door haar beentjes en ging tegen de muur aan zitten. *Ik vind het hier niet leuk.*

"De novicen hebben inmiddels van hun middagmaal genoten," merkte Ulrika naar Hogepriesteres Ada op. Ze waren momenteel alleen in het woongedeelte van de tempel.

"Ja en?"

"Moet de kleine Elisa niet eten?"

"Van een maaltijd overslaan gaat ze heus niet dood."

Ongeloof op het mollige gelaat. "Het is een kind," hijgde ze waaruit bleek dat ze het liefste had gegild.

"Je vergist je... Als er verder niets is... Ik wil alleen zijn," reageerde de magere vrouw chagrijnig.

"Nee, vrouwe... Ik heb verder niets meer." Ulrika boog kort het hoofd en draaide zich op haar hakken om. Met grote passen verliet ze de kamer richting de keuken. Als de hogepriesteres het kind dan niet wilde voeden, deed zij het wel. Tot ineens een hand haar hard bij haar nekharen greep.

"Je laat het!" siste de hogepriesteres woedend.

"Ik was helemaal -"

"Liegt niet... Je was op weg naar de keuken." Ze liet de lange vlecht van de vrouw weer los, en trok een wenkbrauw op ter waarschuwing dat ze niet op de pijnprikkels mocht reageren. Ulrika haalde diep adem. "Met uw permissie zou ik het kind in de tempeltuyn graag een stukje brood willen geven."

"En wat vertel je aan de anderen als zij vragen voor wie dat brood is? Je schijnt te zijn vergeten dat er niemand in de tempeltuyn woont."

"Ik zou het in de zak van mijn schort kunnen verstoppen?" stelde ze gauw voor.

"Nee," was het korte antwoord.

"En wanneer mag ze dan wel iets eten?"

"Daar heb ik nog niet over nagedacht."

"Dat kunt u niet maken!" kwam ze tot haar eigen schrik tegen haar hogepriesteres in. Niettemin, de woorden waren nu al uitgesproken.

"Ik kan doen en laten wat ik wil in mijn tempel," sprak de vrouw uitermate kalm, zodat spontaan het koude zweet op Ulrika haar rug ontstond. "Ik ben de hogepriesteres van deze tempel... Goed dan... Als je dan wilt dat ze dagelijks te eten krijgt...

Morgenvroeg, als iedereen nog slaapt, leg dan een mandje met voedsel op de stenen rand van de vijver neer... Gebruik de tweede geheime ingang in de muur maar."

"Kan ik het niet gewoon aan haarzelf geven?"

"Nee... Ik wil niet dat ze met iemand contact heeft... Behalve dan met mij."

Laat die avond opende Ada zelf de verborgen muur en zag dat het meisje er vlak voor in slaap was gevallen. Tot haar ergernis droeg ze haar sluiers alleen over haar haren en niet over haar gezicht. Om het kind te doen ontwaken, duwde ze met haar voet tegen een beentje aan. Een jengelend geluidje klonk.

"Elisa, word wakker."

Half scheel kijkend van slaap, keek Elisa naar de vrouw op.

"Ik voel me niet zo lekker," liet ze weten.

"O, en waarom is dat dan?"

Elisa haalde haar schouder tjes op.

"Je bent nu trouwens een zeer ongehoorzaam meisje, weet je dat?" Onmiddellijk ontstond schrik op het mooie gezichtje.

"Je hebt je niet aan de regels gehouden. Je zou in gezelschap sluiers dragen, weet je nog?" Het meisje reikte vlug naar haar hoofd en trok de sluiers omlaag. "Maar u heeft niet op de gong geslagen," gaf ze echter als weerwoord.

"En nu heb je ook nog een grote mond? Vooruit naar je kamertje en slapen... Jij gaat vandaag zonder eten naar bed."

"Maar ik heb honger," piepte het kind.

"Alleen brave meisjes krijgen in deze tempel iets te eten... Geen wonder dat jouw ouders je hierheen hebben gestuurd," merkte ze op. Het hoofdje bewoog zich naar haar op zag ze. Naar de uitdrukking van het kind zou ze moeten gissen.

"Ik ben hier vanwege de Romeinen," klonk haar stemmetje gespannen. "En mamma houdt van mij. En mijn pappa ook. En zij vinden mij mooi. Alleen u vindt mij lelijk. Ik vind u helemaal niet aardig." Na die woorden beende ze bij de hogepriesteres vandaan naar de kleine kamer en kroop onder de lakens van het houten bed. Even later hoorde het kind hoe de deur naar de gaard vergrendeld werd en realiseerde zich, hoe jong ze ook was, dat ze gevangen zat.

Op haar knieën in het gras, haar handen in de modder tussen de vers geplante kruiden, keek novice Elyna naar de dikke muur die de kruidentuin van de tempeltuinen scheidde. Reeds een week werd daar een kleine meisje compleet aan haar lot overgelaten. De blonde tiener sloot haar ogen en beet enkele tellen haar kaken op elkaar. Ze wist dat het kind vanwege haar grote gave verborgen moest blijven; de Romeinen zouden het kind zo snel

naar Rome slepen dat hun hoofden ervan zouden tolleren. Maar of dit nu de juiste manier was. Het verbod dat geen van de priesteressen of novicen het kind mocht bezoeken, was gewoon krankzinnig, zo vonden allen. Niemand durfde echter na het verhaal dat Ulrika in vertrouwen met hen gedeeld had, dit verbod te breken. De hogepriesteres was gewoon te machtig. "Ik ben gisteren bij haar geweest," klonk ineens de fluisterende stem van Claudia in haar oor, waarbij haar warme adem haar huid deed kriebelen. Zich schuldig voelende dat ze dit zelf niet gedaan had, keek ze haar vriendin aan - onderwijl over haar oor wrijvende - die inmiddels naast haar in het gras voor de border knielde.

"En?"

"Ze krijgt visioenen."

"Nee, ik bedoel. Hoe is ze?"

"Lief... Ada wil dat ze sluiers draagt... Waarom weet ik niet, ze durfde ze in elk geval niet af te nemen."

"Ulrika heeft haar die eerste nacht al gezien... Ik geloof niet dat er iets gekks met haar aan de hand was, anders had ze toch wel iets gezegd."

"Ik heb haar beloofd om vaker langs te komen... Misschien dat ik haar zelfs wat dingetjes kan leren."

"Ik kan haar Latijns en Grieks leren," opperde Elyna vlug. "Mijn grootvader was een grote Romeinse geleerde."

"Dat zal haar beslist in de toekomst kunnen helpen... Ik wist niet dat jouw grootvader Romeins was... En je ouders?"

"Mijn moeder is nog half Romeins... Haar moeder kwam uit het verre Belgica... En mijn vader is Germaans; wat mij dus een lekkere mengelmoes maakt... Maar mocht jij je afvragen of ik nog enig plichtgevoel ten aanzien van mijn grootvader heb?" Een afwachtende uitdrukking ontstond op het gezicht van de donkerharige tiener. "Die heb ik dus niet... En jij met je zwarte haren?"

"Mijn ouders komen beiden uit Macedonië... Tot mijn broer werd

geronseld in het Romeinse leger en mijn ouders besloten hem achterna te reizen... Toen ik twaalf was, hebben ze me naar deze tempel gebracht... De soldaten begonnen me in de gaten te krijgen... Gek dat we nu voor het eerst over onze achtergrond praten terwijl we elkaar al zolang kennen."

"Ik denk dat dit komt vanwege het meisje dat we nu voor de Romeinen verborgen moeten houden... Ik zal haar in elk geval inwijden in de geheime leer van de kruiden... Althans wat geschikt is voor een meisje van vier... We moeten er alleen voor oppassen dat niemand ons betrapt."

"Dat zal niet gebeuren... We zullen haar elke negende dag bezoeken, de dag dat vrouwe Ada en de meeste priesteressen naar de markt in het dorp gaan."

Het kleine meisje van vier veranderde in een leergierig meisje van zes, een welbespraakt meisje van acht, een wat stiller meisje van tien en uiteindelijk in een bedachtzame twaalfjarige.

Al deze jaren leefde ze voor die negende dag wanneer nog immer in het geniep Elyna en Claudia de geheime tempeltuinen binnen glipten om haar te onderrichten in geneeskrachtige kruiden en Grieks en Latijns. Maar alleen hun aanwezigheid werd al door het Elisa gekoesterd. In de overige, stille uiterst eenzame dagen las ze het uit het boek dat Elyna van haar eigen grootvader had gekregen en naar de tuin had gesmokkeld, of plantte en onderhield haar eigen kruidentuintje in een verborgen hoekje. Ze kende wat dat betrof elke boom en iedere plant die er in de tempeltuin groeide, wist elke steen te vinden en elke stronk. Helemaal achter in de tuin stak een grote ring uit de grond. Ze had er al een paar keer aangetrokken, maar vooralsnog kreeg ze er geen beweging in. Om zichzelf een beetje te entertainen had ze jaren geleden een spel voor zichzelf bedacht waarin ze moest raden wat ze 's morgens in het voedselmandje zou aantreffen. Meestal had ze juist gekozen; erg veel variatie wat betreft voedsel kreeg ze dan ook niet.

Vrouw Ada kwam slechts één keer in de maand langs om te informeren naar eventuele voorspellende dromen die ze had gekregen. Totnogtoe waren er nauwelijks visioenen geweest waarvan de vrouw enigermate onder de indruk was. Behalve dan die ene keer dat Elisa gewaarschuwd had dat een storm het dak van de stallen zou afbreken. En die keer dat ze waarschuwde voor het door hem geplande onverwachte bezoek van de gouverneur. Met die laatste zat hogepriesteres Ada al enige tijd behoorlijk in haar maag.

In tweestrijd met zichzelf stond de vrouw achter het meisje toe te kijken hoe zij het ongewenste onkruid bij haar eigen

aardbeienplanten wegtrok. Tot dit moment had ze niets gezegd, en Elisa had zichzelf aangeleerd te blijven zwijgen tot dat de hogepriesteres tegen haar sprak.

"Ik wil dat je iets voor me doet," verbrak Ada's stem ineens de heersende stilte. Het meisje veegde haar handen af en draaide zich, terwijl ze overeind kwam naar de vrouw om.

"Vrouwe?" klonk ze beleefd.

Weifelend of ze haar probleem inderdaad met dit kind wilde delen, beet ze op de binnenkant van haar wang. Niettemin had ze er zelf al dagenlang niet van geslapen.

"Je bent nu al enkele weken twaalf jaar oud," vertelde de vrouw iets waarover het meisje zelf al zeer bewust was. Elisa reageerde nog niet. "Het is gebruikelijk dat meisjes op hun twaalfde tot de tempel worden toegelaten. Ik twijfel er echter aan om jouw aanwezigheid kenbaar te maken." Elisa slikte. "Het is wellicht nog niet jouw tijd... Begrijp je dat?"

"Ik moet nog in de verborgen tuin blijven, vrouwe?"

"Ja."

"En wanneer zal ik dan wel naar buiten mogen?"

"Voorlopig nog niet... Althans... Tenzij jouw gave in staat is om mij te ondersteunen deze tempel te beschermen. Wil je dat?"

"Jawel, vrouwe." Zeker als dat betekende dat ze eindelijk deze tuin mocht verlaten. Daarvoor wilde ze wel alles doen!

"Goed, ik zal eerlijk zijn... De speciale drank die ik drink om in contact te komen met de godin, verliest haar kracht in mij... Dit komt waarschijnlijk omdat het niet Haar wens is dat ik naast mijn functie als hogepriesteres eveneens het Orakel van deze tempel ben. Die eer, zoals we weten, valt jou toe... Gezien je visioenen," vertelde ze er ter verduidelijking bij.

Het meisje reageerde dit keer niet. Ada liet haar ogen over het gesluisde kind glijden. Ze was nog altijd klein en tener.

Mensen zouden haar veeleer een jaar of negen schatten dan de twaalf die ze in werkelijkheid was.

"Ik wil graag weten of jij in staat bent om vanuit jezelf contact te

leggen met de godin... Of anders zul je net als ik eens van de heilige drank mogen drinken... Ik wil graag dat je een reactie geeft," zei ze toen Elisa weer bleef zwijgen.

"Ik weet niet wat ik zou moeten doen om contact te leggen," klonk haar onzekerheid in haar stem door.

"Natuurlijk niet," reageerde de vrouw ongeduldig. "Maar dat zal ik je vertellen," vervolgde ze toch iets vriendelijker.

"Kom... Kom naast me zitten terwijl we voor Haar beeld neerknielen." Elisa gehoorzaamde.

"Sluit je ogen... doe het."

Elisa zuchtte en sloot haar ogen.

"Kalm meer... En voel het gras onder je palmen en tussen je vingers, adem de geur van de aarde in... Voel hoe je onderdeel bent van het leven, van het kleinste insect tot de machtigste bomen en bergen... Stel je een veld met bloemen voor..."

"Wat voor bloemen?" onderbrak Elisa de trance die Ada probeerde op te bouwen.

"Maakt niet uit," antwoordde ze boos. "En onderbreek me niet weer... Ik zei dus, stel je een veld met bloemen voor, anjers, tulpen, madeliefjes, boterbloemen, margrietten," noemde ze nu toch een aantal bloemsoorten. Al betwijfelde ze of de namen ervan het kind überhaupt iets zei. "In dat veld zit een jonge vrouw... De mooiste vrouw die je ooit hebt gezien... Haar haren reiken tot over haar billen en zijn zacht als zijde en schitteren in de zon. Haar gezicht is besprenkeld met sterrenstof en sprankelt bij iedere lichtstraal die op haar valt. Haar lichaam is sierlijk en zeer vrouwelijk, haar borsten vol en rond. Ze draagt een blauw, zilverachtig, doorschijnend kleed dat haar private delen bedekt maar de toeschouwer verder toestaat haar te aanschouwen. Ze is immers Venus, de godin van de schoonheid en liefde... Zie je haar al, Elisa?"

"Ja, vrouwe," kwam het antwoord onverwacht monotoon over haar lippen. Iets geschrokken dat het meisje al zo gauw in een trance geraakte, keek de vrouw met een ruk naar haar om.

"Goed zo... Zegt of doet ze ook iets?"

"Ja."

"Wat?"

"Ze legt haar hand op mijn wang en glimlacht naar me... Ze zegt dat Zij nu zal spreken... *Vrouwe Ada?*" klonk ineens de stem van een volwassen vrouw. Hogepriesteres Ada verstarde in eerste instantie om het volgende moment van het kind weg te deinzen. Eer ze echter de kans kreeg om genoeg afstand te creëren, greep de kleine hand van het meisje haar pols beet. Met een kracht die onmogelijk van Elisa kon zijn, trok ze Ada weer naast zich. *"Je wilde Mij toch iets vragen? Nu, hier ben ik."*

"Vrouwe, Godin... Venus," stamelde ze. "Ik... Ik eer u, aanbid u."

"Ja ja... Dat weet ik allemaal wel... Stel je vraag."

"Binnenkort zal het weer Beltane zijn... We verliezen echter aan status waardoor gouverneur Doméda vermoedelijk zijn eerder gemaakte dreigement tot uitvoer zal brengen, namelijk dat hij deze tempel zal slopen... Wat moet ik doen, vrouwe?"

"De status van jouw tempel is ongekend groot, al houd jij haar gehuld in sluiers en in een verborgen tuin verstoep."

"Vrouwe?"

"Dit kind, door wiens mond ik spreek, zij is het antwoord op jouw vraag... Laat haar officieel tot de tempel toetreden... Laat het gerucht over haar gave ontstaan en geloof Me... De gouverneur zal binnen de kortste keren een kijkje komen nemen."

"Maar... Maar... Ik heb gezworen het kind voor de Romeinen verborgen te houden."

"Nou, dat doe je toch ook... Ze is gehuld in sluiers... Haar schoonheid zal dus ongezien blijven en die Romeinen niet op enge ideeën brengen..." - Schoonheid, dreunde het woord ondertussen binnen Ada's schedel. Venus noemde het meisje een schoonheid. En inwendig gilte ze - *"Dit is overigens geen verzoek, vrouwe Ada."* Het volgende moment viel het meisje slap voorover. Ada kon nog net voorkomen dat ze met haar gezicht in de vijver viel. Ze legde het kind op haar zij en schudde het

vervolgens heen en weer. "Elisa?"

Het lichaam maakte een schrikreactie. "Vrouw Ada?" klonk het verbaasd. "Waarom lig ik?"

"Dat doet er niet zo toe... Kun jij je herinneren wat er net allemaal gezegd is?"

"Nee, vrouwe... Had dat wel gemoeten?"

"Nee... Het is begrijpelijk dat je nog niet kunt onthouden wat er tijdens een trance gebeurt, je bent immers jong en onervaren... Is er iets anders wat jij je wel kunt herinneren?"

Het meisje knikte.

"Wat?"

"Ik speelde in een veld vol met bloemen... Ik heb nog nooit in mijn leven zoveel bloemen gezien."

"Ah... Wel... Ik heb belangrijk nieuws voor je... Vanaf morgen zal ik je aan de andere novicen en priesteressen voorstellen. Je mag dan samen met ons van het ontbijt en de middagmaal genieten."

Ongeloof op het mooie gezichtje, al bleef dit onder de sluier verborgen. "Echt waar?"

"Ja... Ik zeg het toch... Het is de wens van de godin." Vervolgens stond de vrouw op en liep weg, een verward meisje alleen achter latend. *Net nog zei ze dat ik nog in de tuin moest blijven. En nu mag ik toch de geheime tuin verlaten? Ik begrijp er helemaal niets meer van.*

Ze stond al een tijdje te wachten toen die volgende ochtend eindelijk de vergrendelde deur naar de gaard open ging. Zelf absoluut niet blij met het feit dat ze nu dagelijks met Elisa geconfronteerd moest worden, keek de vrouw korzelig op het meisje neer. De sluiers trilden, zag ze. "Waarom beef je?"

"Doe ik dat?" De vrouw trok een gezicht.

"Volg me... En kom niet tegen me in als ik straks iets anders dan de waarheid vertel. Begrepen?"

"Ja, vrouwe."

"We hebben het geluk dat vandaag eveneens twee andere

meisjes tot de tempel toetreden."

"Waarom is dat een geluk, vrouwe?" vroeg ze terwijl ze achter Ada aan over het lange pad liep.

"Vanwege de Romeinen natuurlijk."

"Oh."

Halverwege de gaard zag ze ineens vrouwe Elyna bij een van de fruitbomen staan. In eerste instantie wilde ze spontaan haar naam roepen, tot ze zich net op tijd realiseerde dat ze op die manier hun geheim verraadde. En dus deed ze alsof ze de jonge blonde priesteres niet zag terwijl ze langs liepen.

Hoewel ze niet al te ver kon kijken met de sluiers om, herkende Elisa vaag het kalkstenen gebouw dat ze acht jaar geleden voor het laatst had gezien. Al dan niet vanaf deze kant. Vanaf deze zijde was heel goed de uitbouw te zien waarin de keuken en kruidenkamer gevestigd waren. Beide ruimtes hadden een eigen deur die op de gaard uitkwam. Rechts was het grote slaapvertrek waarin de priesteressen en de novicen sliepen.

Claudia had haar eens verteld dat elke priesteres een soort nis had waarin haar bed stond. De novicen sliepen samen in één heel groot bed. Toegang tot de slaapvertrekken had men echter alleen via de gaard. Helemaal links was de ruime kamer van de hogepriesteres. Via de deur rechts van haar kamer, leidde Ada het meisje de lange gang naast de keuken en de eetzaal in richting de grote hal. Zodra ze echter in de gang stapten, kwam het hoge geluid van meisjes en vrouwenstemmen hen tegemoet. Elyna had haar eens verteld wie er allemaal woonden, van jong naar oud. Maar nu voor het eerst zou ze gezichten bij de namen en stemmen zien die ze af te toe achter de muur had gehoord. Net voordat ze de hal zouden bereiken, opende Ada de deur van de eetzaal waarin drie lange tafels in een U tegen elkaar waren gezet. Er was nog niemand, zag Elisa die van opwinding bijna moeite kreeg met ademen.

"Ga daar maar zitten," gebod ze Elisa om vooraan rechts plaats te nemen. Met haar hartje bonkend in haar maag, nam het

meisje plaats. Net had de vrouw vooraan links plaats genomen, of langs alle vijf de deuren kwamen de priesteressen en novicen binnen gestroomd. Te bang om op te kijken, gluurde Elisa naar de nerven in het tafelblad. Gesprekken, gefluister, gegiechel, het verstomde even toen de verwonderde blikken het gesluierde meisje ontwaarden. Eén voor één namen de onbekende vrouwen en meisjes aan de tafels plaats, waarbij Elisa nog altijd naar het tafelblad staarde. Tot ze een zachte streling langs haar pols voelde. Toen ze opkeek zag ze dat vrouwe Elyna naast haar was komen zitten. Het meisje herademde. Nu veel minder angstig keek ze op en liet haar ogen langs de vele gezichten glijden. Vrouwe Ada stond nog steeds, zag ze.

“Welkom bij dit ochtendmaal,” sprak de vrouw monotoon.

“Gezegend is het voedsel dat de aarde ons geschonken heeft,” klonk het in een koor. Elisa hoorde de warme klank van vrouwe Claudia haar stem en zag dat de jonge priesteres in het midden van de U zat.

“Hedenochtend mogen wij drie nieuwe novicen welkom heten in de Tempel van de Maangodin,” vertelde de hogepriesteres waarbij ze met haar hand naar links gebaarde, waar de twee andere nieuwe meisjes naast elkaar aan tafel zaten.

“Niettemin is de grootste gunst die onze tempel door de godin wordt verleend de aanwezigheid van een heus orakel in ons midden... Elisa. Elisa zal overeenkomstig de wensen van de godin deelnemen aan de ochtend, middag en avondmaal, maar zal gezien het belang van haar visioenen, vanaf vandaag in de kleine kamer van de tempel verblijven.”

Beduusd keek het meisje naar de vrouw op. Hoezo vanaf vandaag? Ze stond op het punt haar mond te openen, wanneer ze zich ineens aan de waarschuwing van de vrouw herinnerde.

“Later is er tijd om elkaar nader te leren kennen. Ulrika?” Slechts enkele tellen nadat de mollige vrouw haar naam had gehoord, kwam ze de keuken uitgelopen met de schalen voedsel die ze voor de ochtend had bereid. Voor Elisa werd eveneens een kom

havermoutpap geplaatst. Hier kon het meisje slechts naar staren, immers zo met de sluier voor kon ze niet eten. Terwijl de anderen aten, zwol eveneens het geklets en het gegiechel en gefluister aan. Het bracht een ongekende spanning in haar teweeg. Druppeltjes zweet vormden zich op haar voorhoofd, ademen ging moeilijker. Deze intensiteit had ze niet verwacht en opeens was het alsof ze naar zichzelf stond te kijken maar absoluut geen controle had. Ze wilde lachen en spontaan zijn zoals ze de andere meisjes zag doen, maar ze kon slechts in verwarring naar hen kijken. De onverwachte drukte van hun aantallen, het geluid dat ze tijdens het eten en drinken maakten; Elisa was het gezelschap van mensen compleet ontwend. Naast zich zag ze vrouwe Elyna de kom met havermoutpap wegnemen en twee dunne plakken brood met boter neerleggen. "Probeer dit te eten," fluisterde ze achter haar hand. Het meisje pakte een broodje vast en stopte deze onder haar sluier door in haar mond. Haast dat zelfde moment leek iedereen naar haar te kijken. Naar dat vreemde, gesluierde meisje dat met veel moeite een stukje brood probeerde te eten. Evenwel smeerde ze de boter aan de binnenkant van haar sluier zodat ze het vervolgens op haar neus kreeg. In eerste instantie opgelaten veegde de vlug met haar vingers haar neus schoon tot ze besepte dat sowieso geen van hen haar gezicht zag. Vrouwe Elyna gaf haar nog een hard gekookt ei en een stuk kaas, de kruidenthee moest ze helaas laten staan. Of wellicht mocht ze die straks meenemen om dan maar koud op te drinken. Het rook in elk geval wel lekker, vond ze.

Enkele uren na de ochtendmaal kon Elisa de beelden en geluiden eindelijk een plekje geven. Nog immer naar de aanwezigheid van de novicen en priesteressen in haar leven verlangend, duwde Elisa haar oor tegen de tuinmuur. Ze sloot haar ogen en luisterde naar de stemmen van de jonge novicen

die ze vanmorgen voor het eerst bij het ontbijt had gezien. In gedachten ging ze de vele gezichten langs van de vrouwen en meisjes die ze nu voor het eerst had ontmoet.

Priesteres Ulrika kende ze al, en Claudia en Elyna eveneens. Even dacht ze aan de jonge vrouwen die haar al die tijd in het geniep hadden bezocht. Hoewel ze vanwege hun kleur haar erg van elkaar verschilden, hadden beiden een diamantvormig gelaat. Hun ogen waren amandelvormig, die van Claudia nootkleurig en van Elyna smaragdgroen. Verder woonden er nog drie oudere priesteressen, die nog de voormalige hogepriesteres gediend hadden, in de tempel. Sara van eind vijftig, zo schatte ze. Een vrouw met donkerblond haar met grijze slierten en lange lijnen over haar wangen. Haar gelaat had de vorm van een omgekeerde driehoek. Nuria van midden vijftig, rossig blond en klein en mager. En Laura, een brunette van midden vijftig met een vierkant gevormd gezicht, een korte neus en te grote tanden voor haar mond. Dan waren er nog de overige, jongere priesteressen. Knappe Molly van eind twintig met een hartvormig gelaat. Ze had een getinte huid, dikke zwarte haren die ze niet langer dan tot haar schouders droeg. En grote, ronde bruine ogen. Mona, eveneens een brunette van eind twintig, met een rond gelaat die haar haren in een knoet droeg, De roodharige Marina, de moeder van Paloma, één van de novicen, een vrouw met een lang, smal gezicht, kleine, diepliggende ogen, een fijne neus en meerdere moedervlekken op haar jukbeenderen. En Silvana, een stille jonge vrouw van dertig met een rechthoekig gelaat en dun, schouderlang lichtbruin haar, dat niet in een vlecht wilde blijven zitten. Haar ogen stonden iets te dicht op elkaar zodat het af en toe leek of ze loenste. Dan waren er nog de oudsten novicen. Zij hadden hun opleiding tot priesteres bijna voltooid en zouden binnenkort de hemelsblauwe priesteressen-overgooier over hun witte jurk mogen dragen. Er volgde slechts nog een laatste ritueel dat tijdens Beltane zou plaats vinden, over enkele weken. Hun

namen waren Klara, een meisje met een rond gelaat, met hangende oogleden en donkerblond haar. Amalia, een brunette. Haar gezicht had de vorm van een driehoek. Haar lichtblauwe ogen puilden een beetje uit. Birgitte, roodharig en met een hartvormig gelaat en Angelique met krullend zwart wiens gelaat als een omgekeerde driehoek was. Beiden hadden honingkleurige ogen. Een paar jaar ouder dan Elisa zelf was Paloma, een evenbeeld van haar moeder, en over twee jaar oud genoeg om priesteres te mogen worden. Haar pech was dat ze dit als enige zou moeten doen, daar er geen andere meisjes van haar leeftijd in de tempel waren. Direct onder haar kwamen de blonde Evelyn van veertien. En de even oude rode Erika en de brunette Ingmar. Alle drie de meiden hadden een langwerpige gelaat met bruine ogen. Van Elisa's eigen leeftijd waren de echte nieuwelingen. Rossige Sofia en de zwartharige Kati. Sofia had een ovaal gelaat met ronde, groene ogen en dunne lippen. Kati had een vierkant gelaat met reebruine ogen en volle lippen. "... niet in de tuin te werken," ving Elisa net de laatste woorden op van Kati, herkende ze het meisje met de lange zwarte vlechten aan haar stem. Rosa, nu sinds een jaar in de tempel zag de andere, oudere novicen even zo nieuwsgierig opkijken. Ze legde haar handschepje neer en veegde haar handen aan een doek af.

"Dat weet ik niet... Ze is nieuw, net als jullie," zei ze tegen Kati en Sofia. "Maar het is beter als we niet over haar praten. De vrouw heeft het liever niet."

"O.. Waarom zouden we niet over haar mogen praten?" ging de rossige Sofia er toch op door. Het oudere meisje schudde haar donkerblonde hoofd.

"Het is ongehoord voor een novice door te blijven vragen terwijl haar is verzocht om te zwijgen," sprak ze het nieuwe meisje vermanend toe, dat beschaamd het hoofd boog.

"Ik moet wat nieuwe bakken halen waar we de aalbessen en aardbeien in kunnen bewaren. Jullie halen de rest van het

onkruid weg." De twee staarden haar even na, waarop ze verder gingen met onkruid wieden. Een ondankbaar werkje dat bijna wekelijks herhaald moest worden. De grond was dan ook zeer vruchtbaar. Dit gecombineerd met de warmte van de zon, alsmede het overvloedig besproeien, bracht elke zomer een prachtige oogst maar ook een overvloed aan ongewenste begroeiing. In de vroege lente moesten ze al zien te voorkomen dat het ongewenste kruid de waardevolle planten overwoekerde. "Jullie hadden het over Elisa?" hoorde Elisa ineens de stem van de zestienjarige Paloma. Paloma was het resultaat van een korte romance tussen een Romeinse soldaat en de priesteres Marina tijdens Beltane. Haar moeder werkte die middag buiten de tempel in het nabij gelegen dorp, zo had Elisa tijdens het ontbijt de plannen van de priesteressen overhoord. De twee anderen knikten inmiddels gretig, nieuwsgierig als ze waren.

"De andere priesteressen weten niet dat ik dit weet... En jullie mogen het niet verder vertellen. Zweer het. Zweer het op de godin," sprak ze met dreiging in haar stem.

"We zweren het," fluisterden de andere meisjes geïntimideerd.

"Ze woont sinds haar vierde, dus al acht jaar in de tempel en niemand heeft ooit haar gezicht gezien."

"Niemand?" klonk Sofia wat sceptisch.

"Niemand," antwoordde Paloma stellig. "Ik denk dat zij de dochter van de hogepriesteres zelf is en één of andere Romein... En dat ze daarom zo verborgen wordt gehouden zodat haar vader haar niet komt stelen."

"Dat geloof ik niet... Bovendien vond ik het toch wel zielig dat ze moest eten met een sluier voor het gezicht," kwam Kati voor het vreemde gesluierde meisje op.

"Zo zielig is dat niet hoor... Bovendien als dat het enige is wat ze hoeft te doen, wil ik ook wel een eigen kamer hebben om in te slapen. En ze mag de hele dag in de geheime tuin van onze godin verblijven."

"Een geheime tuin?" klonk Sofia opgewonden. Ze was gek op

alles dat verborgen lag of geheim moest blijven.

“Ja... Vroeger gingen we daar... Althans de priesteressen tijdens volle maan naar de tuin achter deze muur om te bidden bij een beeld.”

“Er is een beeld in die tuin?” vroeg Kati verder. Haar ogen glansden ondertussen van opwinding.

“Ja... Van de godin... Maar sinds zij daar woont, hebben wij die niet meer gezien.”

“Hoe weet jij dat nou... Jij woont hier ook nog maar vier jaar,” hielp Amalia haar wat laatdunkend herinneren. “Daarvoor woonde je toch bij de zuster van je moeder?”

“Ja... Maar Molly,” noemde het meisje één van de priesteressen, “was al priesteres toen Elisa in de tempel kwam wonen... En ik hoorde haar de hogepriesteres vragen stellen over een meisje dat in de tempeltuinen woont. En toen zei de hogepriesteres dat Molly niet weer naar haar mocht vragen.”

“Maar wat doet ze daar dan in die tuin?” wilde Kati verder weten. De zestienjarige trok kort haar schouders op. “Dromen en visioenen krijgen, denk ik... Jullie hebben vanmorgen toch ook gehoord wat de hogepriesteres vertelde; Elisa is het nieuwe orakel van deze tempel.”

Elisa had genoeg gehoord. Ze draaide zich om en liep een stukje de tuin in waar ze zich in het gras liet zakken. Een korte blik naar het stuk droge brood in haar hand waarop ze er een stukje af trok om het vervolgens in haar mond te proppen. Met tegenzin kauwend, werkte ze het weg en propte de volgende in haar mond. *De anderen hadden vanmorgen warme haverhoutpap... Maar ik kan niet eten met een lepel vanwege mijn sluier.* Het meisje duwde het zachte stof over haar hoofd en ademde eens goed in en uit. *Zo leuk is het niet hoor om dag in, dag uit in de tuin van de godin te verblijven.* Ze keek op haar het witte beeld van de godin, schudde het hoofd in onbegrip.

“Ik begrijp nog steeds niet waarom iemand een beeld aanbidt,” mompelde ze en nam nog een hap van haar brood, en verslikte

zich bijna. Begon het beeld nu te stralen? Of leek dat slechts zo. Nee, het straalde echt. Moest ze nu één van de priesteressen roepen? Of had ze slechts een visioen? Voor de zekerheid kneep ze haar ogen dicht om ze abrupt weer te openen. Het glanzen was slechts nog intenser geworden... Tot ineens een doorzichtige gedaante uit het beeld stapte! Elisa hield spontaan haar adem in. *Wie is?* De godin zelf! realiseerde ze zich ineens. Het meisje wilde een gil slaken echter - nog transformerend naar een solide vorm - legde Venus vlug haar wijsvinger tegen Elisa's lippen. Toen glimlachte ze en schudde langzaam het hoofd heen en weer. Elisa kon slechts naar Haar staren. Niemand die ze kende was zo mooi als deze jonge vrouw voor haar. En men vertelde dat Venus even oud was als tijd zelf.

"Vrees Me niet, Mijn kind," sprak ze het meisje geruststellend toe.

"Het is niet het beeld dat de mensen aanbidden, echter de gedachte daarachter. Door een beeltenis van Mij te creëren kunnen de mensen zich beter op hun gebeden concentreren."

"Bent u werkelijk de godin?"

"Ik ben wie de mensen willen dat ik ben... De maagd, de moeder, de wijze oude vrouw, het doodswijf... Ik ben eeuwig."

"Ik dacht dat ik alleen was," klonk de eenzaamheid van de afgelopen jaren onverwachts in haar stem door.

"Ja. Dat weet ik... De afgelopen acht jaar waren niet makkelijk voor je. En nu heb je de leeftijd bereikt van een jonge novice."

Mijn sluier, dacht het meisje ineens geschrokken. Vlug greep ze de dunne stof vast en trok deze naar beneden.

"Het spijt me," mompelde ze echter de godin reageerde niet.

"Over een tijdje kom ik wel weer bij je kijken... Vertel niemand dat ik geweest ben... Beloof je dat?"

Elisa knikte. "Ik beloof het."

Venus stapte terug in de sculptuur waarop ze weer een levenloos standbeeld werd. *Niemand zou me toch geloven als ik het wel zou vertellen.* Ze liet zich achterover in het gras zakken en sloot haar ogen. Nog even en ze kon zich voorstellen weer

terug te zijn in de velden rondom haar dorp. *Moeder, ik mis u zo.*

Eén groot nadeel nu haar aanwezigheid bekend was in de tempel; priesteressen Claudia en Elyna waren minder in staat om juist die speciale en zo gekoesterde negende dag het meisje te bezoeken om haar te onderrichten. Zo kon Elisa slechts met lede ogen toezien hoe de oudere novicen de materie bespraken die zijzelf bij een volgende les zou krijgen. Een les die nu niet meer kwam, zo vreesde ze.

Tijdens één van de maaltijden gluurde ze al een tijdje door haar sluier van de twee beminde priesteressen naar de hogepriesteres, moed verzamelend om de hogepriesteres aan te spreken. "Vrouw Ada?" klonk haar stem helder en duidelijk. Iets wat ze van vrouw Elyna had geleerd. Een kleine stilte volgde waarin Ada trachtte de walging die ze voelde uit haar gezichtsuitdrukking te houden. "Ja, mijn kind?" wist ze op de één of andere manier hartelijk over haar lippen te fabriceren. "Ik zou ook graag lessen willen volgen," sprak ze weer op een heldere en duidelijke wijze.

"Later misschien. Wat mij er opeens aan herinnert... Jullie meisjes hebben al wat lessen bij vrouw Claudia gevolgd?"

Prompt keken Kati, Sofia, en Rosa van hun avondmaal op.

"Ja, vrouw," antwoordde Rosa voor hun drieën.

"Wel dan... Waarvoor gebruikt men venkel?"

Bij alle drie de novicen kleurden de wangen prompt rood, vooral gezien het feit dat ze het gebruik van venkel de vorige dag behandeld hadden. Toch kon geen van drieën zo gauw bedenken waarvoor men venkel gebruikte. Elisa wachtte ondertussen tot één van hen het antwoord gaf, inwendig één brok opwinding. Zij wist het. Het was wel enkele jaren geleden dat vrouw Claudia het haar geleerd had, maar ze wist het toch nog. "Mag ik het zeggen, vrouw?" kon ze haar opwinding niet langer voor zich houden.

“Nee!” grauwde de hogepriesteres zo fel naar het meisje dat deze even van schrik schokte. Zich bewust van de reacties van de andere priesteressen, trok Ada vlug haar mondhoeken in een glimlach. “Ik vroeg het niet aan jou, Elisa... Ik wil het antwoord van hen weten. Bovendien... Hoe kom je er überhaupt bij het antwoord te kennen,” vervolgde ze.

“Ik heb het geleerd,” versprak het meisje zich. Iets wat ze realiseerde zodra ze uitgesproken was. Toch lukte het haar om niet naar vrouw Claudia of vrouw Elyna te kijken, waardoor ze hen zou verraden.

“Van wie heb je dat geleerd?” wilde de hogepriesteres weten die er niet langer in slaagde de ergernis die ze voelde uit haar stem te houden.

“Van mijn moeder,” antwoordde het meisje echter kalm. En juist die kalmte bracht bij Ada een inwendige explosie. Hoe kwam dat verdomde kind aan een dusdanige welbespraaktheid nadat ze acht jaar lang in eenzaamheid had geleefd. Zelf had ze na die eerste maanden, waarin het meisje naar haar mening vooral geïgnoreerd had, nauwelijks drie woorden per bezoek met haar gesproken. In de tempeltuinen was men stil en bleef men stil. Bovendien maakte de wetenschap dat het meisje beeldschoon was haar zo misselijk dat het sowieso alle woorden in haar eigen mond verstomde.

“Venkel wordt gebruikt voor buikpijn, migraine en opgeblazenheid,” vertelde Elisa ineens verder.

“Jij houdt je stil!” barstte de hogepriesteres een tweede keer naar het meisje uit.

“Maar, vrouw Ada?” riep priesteres Elyna verbaasd uit.

“Waarom zou Elisa niet mogen vertellen wat haar moeder haar heeft geleerd over kruiden? Zeker is dit een teken dat zij ook aan de lessen van vrouw Claudia moet deelnemen.”

Ada wierp haar ondergeschikte op dat moment een zo’n woedende blik toe, dat de jongere vrouw de spieren in haar keel voelde verkrampen.

"Van mij mag ze rustig aan de les deelnemen," trok Claudia bewust de aandacht naar zichzelf toe en gelijktijdig van haar vriendin en het kind. Zich ervan bewust dat haar boosheid jegens Elisa niet begrepen werd en kon worden, dwong Ada zichzelf de situatie diplomatiek aan te pakken.

"Natuurlijk... Vergeef me mijn uitbarsting," sprak ze dramatisch en keek de aanwezige priesteressen en novicen met een bedroeft gezicht aan. Ze legde haar handpalmen tegen elkaar aan en sprak. "Het is alleen... Ik vrees de drift van de godin... Vanavond is het donkere maan... Op deze nachten wordt Zij vaker als het Doodswijf gesignaleerd... En als Zij zou horen dat Elisa van haar heilige pad wil dwalen... Ik vreesde even voor ons aller leven... Elisa is het orakel... Dat en alleen dat is haar roeping... Zij dient enkel om als stem van de godin zelf te fungeren." Ze vouwde ondertussen haar vingers in elkaar. "Ik denk dat het beter is als Elisa vanaf nu zoveel mogelijk zwijgt, zodat haar stem inderdaad alleen nog maar voor de godin is." "Vrouwe? Is dit uw ernst?" kon Ulrika zich er niet langer buiten houden. Ada voelde zichzelf bleek worden en perste haar nagels in haar palmen om ongenaakbaarder over te komen.

"Ja... De godin heeft al via Elisa gesproken... Haar lichaam, ook haar stem behoort Venus toe... Ze zal dus enkel nog spreken nadat de godin haar een visioen heeft gegeven, of als Orakel." "Maar," deed Ulrika nog een poging om voor het kind op te komen. "Nee," kapte Ada haar priesteres af en maakte er een felle handgebaar bij. "Elisa, begrijp je wat de godin van je vraagt?"

"Nee vrouwe," antwoordde ze eerlijk.

"Goed. Ik zal het je uitleggen... Maar alleen deze ene keer. Vanaf nu mag je niet meer spreken, geen opmerking, geen vraag. Als iemand jou iets vraagt, mag je antwoorden door te knikken of door je hoofd te schudden."

"Waarom?"

"Dat was dus al je eerste misslag... Als ik nogmaals jouw stem

hoor, zal ik je laten kastijden met de zweep... Heb je me begrepen?"

Het meisje balde haar vuisten en stond abrupt vanachter de tafel op. "Dan slaat u me maar met de zweep! Ik wil niet altijd stil zijn. Ik wil niet!" gilde ze, haar hoofd gloeiend rood onder de sluier.

"Goed dan, zoals je wenst... Vrouwe Ulrika, geeft dat ongehoorzame kind twaalf zweepslagen, één voor elk jaar van haar leeftijd."

"Zoals u wenst, vrouwe," antwoordde ze bedeesd, echter wisselde even een ongeziene blik met vrouwe Elyna.

"Kom, Elisa," zei ze en nam het meisje bij haar pols vast.

Angstig en door sommigen ook wat bezorgd nagekeken, liep het meisje met de mollige priesteres terug naar de tempeltuin.

Eenmaal binnen liet Ulrika de pols van het meisje weer los.

"Zo... Hoe hard kan jij gillen?" wilde de vrouw tot Elisa's verbazing van haar weten.

"Eh... Weet ik niet... Ik heb nog nooit mogen gillen."

"Nee... Vrouwe Ada heeft je al deze tijd verborgen willen houden," klonk haar stem misprijzend. "En aan mij kun jij je vast niet meer herinneren."

"Jawel... U heeft me die eerste avond soep gegeven... En u heeft elke ochtend een mandje met eten voor mij bij de vijver neergelegd."

"Dat weet jij allemaal?"

"Ja... Ik heb het in één van mijn dromen gezien nadat ik de godin had gevraagd wie me mijn eten bracht... Ik had heel graag even met u gepraat... Ik bedoel," geraakte ze ineens een beetje onzeker of ze wel zo eerlijk kon zijn. De vrouw legde echter haar hand op Elisa's gesluisde wang.

"Ik ook, liefje... Maar je hebt gelukkig veel aan vrouwe Claudia en Elyna gehad." Het meisje reageerde niet, straks verried ze hen door dit nu toe te geven. "Geeft niet... Ik weet dat ze elke negende dag bij je probeerden te komen... Ikzelf was toen samen met de hogepriesteres naar de markt... Kom, genoeg

geklets... Als ik ja zeg, moet jij heel hard gillen... Ben je er klaar voor?"

"Gaat u me dan niet met de zweep slaan?"

"Ben je mal... Zo'n lief meisje als jij... Oké komt ie... Ja."

Zo hard als ze kon, liet Elisa een gil horen. Tot twaalf keer aan toe liet priesteres Ulrika het meisje gillen, zonder haar ook maar één keer aan te raken. "Zo... Nu moet ik weer gaan," liet de vrouw weten en wilde zich van haar wegdraaien.

"Zie ik u nogmaals? Ik bedoel hier bij mij in de tuin?"

"Helaas... Dat zal niet gaan... Mijn plek is naast die van de hogepriesteres waardoor het onmogelijk voor me is om al te lang bij haar weg te blijven. Maar weet in elk geval dat je aan mij een vriendin hebt."

In nabijheid van de hogepriesteres zorgde dit laatste gebod van Ada ervoor dat het meisje vanaf die dag bij elke uitspraak, opmerking of vraag die ze wilde stellen, afgekapt werd. Dit kon zijn door een handgebaar, een geshh, een frons of een smalende opmerking van de hogepriesteres zelf of één van de onbekende priesteressen die of zelf genoten van de macht die ze op deze wijze konden uitoefenen. Of de hogepriesteres ten gunste wilden zijn. Om vrouwe Ulrika niet in problemen te brengen, immers ze had niet echt zweepslagen gekregen, deed het meisje maar alsof ze toe had gegeven aan de wensen van de hogepriesteres. Wat echter nog meer een teleurstelling voor het meisje was, was dat twee van de nieuwe novicen die in het begin nog wel interesse in haar wilden tonen, zich ineens weer van haar terugtrokken. De hogepriesteres vond het onderlinge contact niet goed, zo hadden de meiden verteld. De enigen bij wie het meisje zij het op zachte toon durfde te spreken en een luisterend oor vond, waren de priesteressen Elyna en Claudia. Al kreeg de laatste naast de dagelijkse lessen die ze gaf in kruidenkennis aan de andere novicen steeds meer taken buiten de tempel. Zodat er letterlijk weken voorbij gingen zonder dat ze de kans kregen even te praten. Vrouwe Elyna probeerde vaker langs te komen, maar het

bleef zoeken naar excuses om de tempeltuinen te betreden. Uitgezonderd die dagen dat Elisa een visioen kreeg en ze van vrouw Elyna met wie ze als eerste haar ervaring deelde, in heldere en duidelijke woorden moest vertellen wat ze gezien had. Ook als het meisje in het begin wat hikkende, stond de jonge vrouw erop dat het meisje herhaalde wat ze wilde zeggen; rustig en begrijpelijk in het Gallische dialect dat ze spraken in de tempel, in het Grieks en in het Latijns. Op deze wijze trachtte Elyna te voorkomen dat het meisje inderdaad veranderde in de schim die niet gezien en gehoord mocht worden, zoals een aantal van de andere priestersessen onderling had opgemerkt. Uiteindelijk buiten het gehoorveld van de hogepriesteres. Na al die jaren dat het meisje gewacht had om eindelijk tot het priestersessenhuis toegelaten te worden, was ze eenzaamder dan ooit.